

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာ ပညာပြည့်စုံ ဒုတိယလူစေဖို့...

လူပါးဝလို့ ပါးဝသူ

ဝန်းရွှေမြည်ပုံမြင်များ

ကောင်းမြတ်မင်း

တန်ဖိုး ၅၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေ ၅၀၀ အုပ်
 ပထမအကြိမ် ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
 မျက်နှာပုံ ဖန်းရွှေပြည်
 ထုတ်ဝေသူ ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
 ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
 ၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
 တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပုံနှိပ်သူ ဦးအောင်မြင့်သိန်း (၀၆၃၆၄)၊
 အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ် ၁၄၇ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

လူပါးဝလို့ ပါးဝသူ
 နှင့်
 ဗန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ

ပုံပြင်အမှတ် ၈၃
 ကောင်းမြတ်မင်း

Enid Blyton's
 The Teddy Bear's Tail
 and Other Stories

မေ့တတ်တဲ့ ကောင်လေး

ဟိုး တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်။ သိပ်မေ့တတ်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေကို ဘယ် တော့မှ သတိ မရလောက်အောင် အဖြစ်ဆိုးနေတာပေါ့ကွယ်။ ဪ သူ့နာမည်က 'ဖရက်ဒ်' လို့ ခေါ်တယ်နော်။

“ဖရက်ဒ်ရယ်။ နင်ဟာ အမှတ်သညာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းပါလားဟယ်။ ဘာလုပ်လုပ် သိပ် မေ့တတ်လွန်းပါရဲ့” လို့ သူ့မေမေက ခဏခဏ အပြစ် ပြောတတ်တယ်။

“မင်းရဲ့ဖိနပ်တွေ စုတ်နေတာကို ချုပ်ဖို့အတွက် 'ဖိနပ်ချုပ် သမား ခေါ်လာခဲ့ပါ' လို့ မေမေမှာတာ ၃ ခါတောင် ရှိနေပြီလေ။ မေ့တတ်လှချေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေ။ သား တကယ် မေ့နေလို့ပါ”

“ငါဟာ မေ့တတ်တာပဲ ဆိုပြီး သတိရအောင်ကော လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိသေးရဲ့လား။ မင်း မစဉ်းစားဘူးမဟုတ်လား။ ကဲ အခု

ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အဝတ်တွေကသစ်သစ်၊ ဖိနပ်ကစုတ်စုတ်နှင့်ပဲ မင်း ဘွားဘွားဆီ သွားပေတော့။ တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်”

အဲသလိုနှင့် တစ်နေ့ကျတော့ ဖရက်ဒ်တို့ရဲ့မြို့ကလေးကို ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လာပြတယ်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီဆပ်ကပ်အဖွဲ့ဟာ အံ့ ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ပြကွက်တွေကို ပြတာတဲ့။ အဲဒီဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကို ဦး စီးတာကတော့ ‘မစ္စတာ ဖီလီပီနို’ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ ဆပ်ကပ် အဖွဲ့မှာ ဆင်တွေ၊ သစ်ကုလားအုတ်တွေ၊ မျောက်တွေနှင့်အတူ၊ အမြဲတမ်းတွေ့မြင်နေကျ လူရွှင်တော်တွေလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်။

ကလေးတချို့လည်း ဆပ်ကပ်ပွဲ သွားကြည့်ရပြီး သိပ်ကို ပျော်ရွှင်နေကြတာပေါ့။

ဖရက်ဒ်လည်း သွားကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏခဏ ဆူရပြောရလွန်းတဲ့အတွက် ဖရက်ဒ်ကို သူ့မေမေက သွားကြည့်ဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူးတဲ့။

“မင်းဟာ ကျောင်းကို သွားတာတောင်မှပဲ ကျောင်းစာအုပ် တွေ မေ့ခဲ့ရတယ်လို့ကွယ်။ အခုတော့ ဒီလို မေ့တတ်တဲ့အတွက် ကျောင်းမှာ အမှတ်တွေ အလျော့ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား”လို့ သူ့မေမေ က ဆူတယ်လေ။

“ဟော ကြည့်။ တနင်္လာနေ့တုန်းကဆိုလည်း ‘ထမင်း စားဆင်းရင် အတန်းထဲမှာပဲ စောင့်နေပါ’လို့ အတန်တန်မှာထားတာ တောင်မှပဲ အိမ်ကို ပြန်လာရတယ်လို့လေ။ အဲဒီတော့ မေမေက ကျောင်းရောက်၊ မင်းက အိမ် ရောက်နေတယ်။ အိမ်မှာက မင်းကို ထမင်းခူးပြီး ကျွေးမယ့်လူက မရှိနှင့်။ မင်း တော်တော်လေး ဒုက္ခ တွေ့သွားရတယ် မဟုတ်လား။

“က- ဒီကနေ့မနက်ကလည်း ‘သတင်းစာဆိုင်ကိုရောက်ရင် သတင်းစာ ဝင်ယူလာခဲ့ပါ’လို့ မှာလိုက်တာတောင် မင်း မေ့နေ သေးတယ်လေ။ အဲဒီတော့ မင်းကို ဆပ်ကပ်ပွဲလက်မှတ်ဝယ်ပေးလို့ ဖြစ်ပါတော့မလား။ ဒီတစ်ပတ်လုံး မင်းရဲ့ မေ့တတ်လွန်းတဲ့ အကျင့် နှင့်ပဲ အမျိုးမျိုး အမှုပွေနေရတယ်မဟုတ်လား။”

ခုလည်းပဲ ကြည့်လေ။ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့ အရောက် မှာ ‘အိမ်နီးနားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ စာအုပ် ငှားဦး မှပဲ’ဆိုပြီး ထွက်လာရင်း သတိ မေ့သွားပြန်တယ်လေ။

သူ ပြန်လှည့်ပြီးလျှောက်လာနေတုန်းမှာပဲ စာသိမ်းတဲ့ကားကို မီအောင် အမောတကောပြေးလာနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

‘စာသိမ်းတဲ့ကားက အခုပဲ ထွက်သွားပြီ။ ငါ ဒီဘက် လျှောက် လာတုန်းကတောင်မှ စာသေတ္တာထဲကစာကို စာသိမ်းသမား လာသိမ်းနေတာ မြင်လိုက်မိသေးရဲ့။ အဘိုးကြီးခမျာ စာသိမ်းကားနှင့် လွဲသွားရှာပြီ’လို့ ဖရက်ဒ် တွေးနေမိတယ်။

အဘိုးကြီးဟာ အင်္ဂတေနှင့်လုပ်ထားတဲ့ စာတိုက်ပုံးရှေ့မှာ သူ့စာအိတ်ကလေးကိုကိုင်ပြီး မထည့်ခင် စာတိုက်ပုံးပေါ်မှာ ရေးထား တဲ့ စာသိမ်းချိန်ကို ငုံ့ဖတ်ကြည့်နေတယ်။ ကြည့်နေရင်းကပဲ စိတ် တစ်အားညစ်သွားသလို မှိုင်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

‘မနက်ဖြန် စာတဲ့သိမ်းကား မလာတော့ဘူး’ဆိုတာ သိ လိုက်လို့ပါ။ နောက်ဆုံးကားကို လွတ်သွားပြီ မဟုတ်လားကွယ်။

“တကယ့်ကို ပြဿနာပဲနော်”

ဖရက်ဒ်ဟာ အဘိုးကြီးဆီက ဒီလို ညည်းညူလိုက်တာကို ကြားလိုက်မိတယ်။

“ဒီတစ်ခါ စာထည့်ဖို့ အချိန်မမီတာ တကယ် တစ်ယူနာသွား တာပဲ။ စနေနေ့မနက်ထိ စာတွေ လာသိမ်းကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုထည့်နေလည်း ကြာရုံပဲ ရှိမယ်။ ငါကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးလိုက်တာ မှ ပိုကောင်းဦးမယ်”

အဘိုးကြီးဟာ မျက်နှာချင်ဆိုင်းလျှောက်လာတဲ့ ဖရက်ဒ်ကို လည်း မြင်လိုက်ရော

“ဒါနှင့် မောင်ရင်လေးရေ။ ရောလင်းကျောင်းကို ဘယ်ကနေ သွားရမလဲဆိုတာ သိလားဟေ့” လို့ လှမ်းမေးတယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းကို သိပ်သိတာပေါ့။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းတက်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်ကျောင်းပဲ ဥစ္စာ။ ဒီတည့်တည့်သာ လျှောက်။ လမ်းဆုံးတာနှင့် ကွေ။ ပြီးတော့ ...”

“ခဏလောက်၊ ခဏလောက်ကွယ်။ ရောလင်းကျောင်းကို မောင်ရင်လေးက နေ့တိုင်း တက်နေတာပေါ့နော်။ ဒီလိုဆို ဒီစာအိတ် ကလေးကို ယူသွားပြီး မနက်ကျရင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီကို အရောက် ပို့ပေးပါလားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့လက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်ခင်ဗျာ။ စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်ပါ” လို့ဆိုပြီး ဖရက်ဒ်ဟာ အဘိုးကြီးရဲ့လက်ထဲကစာအိတ်ကို ယူထား လိုက်သတဲ့။

ဖရက်ဒ်ဟာ သူ့မှာ မေ့တတ်တဲ့အကျင့် ရှိနေတာကို အဘိုး ကြီးကို အသိ မပေးလိုက်မိဘူးတဲ့ကွယ်။

‘အခု ဒီစာအိတ်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့လက်ထဲ ရောက် အောင်ပို့ပေးဖို့ ငါ မမေ့အောင် သတိ ထားရတော့မယ်။ မှန်တင်ခုံမှာ တင်ထားလိုက်ရင်တော့ မနက်ကျရင် အလွယ်တကူပဲ မြင်နိုင်မယ်။ ဒါဆို မနက်ကျရင် ဒီစာအိတ်ကို သတိရှိရှိနှင့် ကျောင်းကို ယူသွား လို့ ရမှာပဲ။ ဒါကိုသာမေ့ရင်တော့ ငါ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီရာ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ တွေးနေသတဲ့။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း မနက်ကျတော့ ‘ဘယ်သူဘယ်ဝါ အတွက် ငါ ဘာလေးများ လုပ်ပေးရဦးမှာပါလား’ လို့ သတိပြန်ရနိုင် ဖို့ စဉ်းစားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ သူဟာ သူ့ဂျာ ကင်အိတ်ထဲမှာ စာအိတ် ထည့်သိမ်းထားတာကို လုံးလုံးလျားလျား မေ့နေတော့တာပေါ့။ မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ဖို့ နေနေသာသာလေ။

အဲဒီနေ့က အဲဒီ စာအိတ်ထည့်ထားခဲ့တဲ့ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ကျောင်းဝတ်စုံတွေ လဲရတဲ့အထိပဲလေ။ စာအိတ်လေးဟာ သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံလေး ရှိနေခဲ့တယ်။ အဝတ် အစားထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ချိတ်နှင့် သွားချိတ်လိုက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီစာအိတ်လေးကို ဂျာကင်အင်္ကျီထဲ ရောက်နေခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက် ဘူးပေါ့ကွယ်။

သောကြာနေ့ကနေ စနေနေ့ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ စနေနေ့ မနက်ပေါ့ကွယ်။

ဒီကနေ့ဟာ ဆပ်ကပ်ပြပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးရက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဖရက်ဒ်ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ကျတော့ သူ့မေမေဆီ ဆပ်ကပ် ကြည့်ချင်တဲ့ အကြောင်း ပူဆာတော့ သူ့မေမေဟာ ခေါင်းခါပြတယ်။

“မင်းကို ဆပ်ကပ်ပွဲပြုဖို့ မကောင်းဘူးလို့ မေမေ ထင်တယ်။ မေမေ မင်းကို မစွက်ဂျူးဆီသွားပြီး ‘သက်သာလား၊ မသက်သာလား’ လို့ မေးခိုင်းတာ အားလုံးပေါင်း ၆ ကြိမ်တောင် ရှိမလားပဲ။ မင်း တစ်ခါတလေလေးတောင် သတိရပြီး သွားမေးဖော် ရခဲ့လို့လား ဟင်။ အခုဆို မစွက်ဂျူးဟာ တို့အပေါ် အထင်လွဲပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ တော့ မယ်လေ။ မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင်လို့ တစ်ခါတလေများ ကျင့်မိရဲ့လားကွယ့်”

ဖရက်ဒ်လည်း သူမေမေရှေ့ကနေ ထွက်ခဲ့ပြီး၊ သူငယ်ချင်း တွေနှင့် သွားကစားတော့တာပေါ့။

အဲဒီနောက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူပဲ ဆပ်ကပ်ရုံလုပ်ထား တဲ့ဘက်ကို ခြံစည်းရိုးကနေမျှော်ကြည့်မိတယ်။ ဆပ်ကပ်ရုံကိုမြင်ရတာ သိပ် ရင်ခုန်စရာကောင်းနေတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေဟာ ပိုပြီး ကြည့် ချင်သထက် ကြည့်ချင်လာတော့တာပေါ့ကွယ်။

သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က “ဆပ်ကပ်လက်မှတ်က သိပ် ဈေးကြီးတာကွ။ ဟိုတုန်းကတော့ တို့ ကလေးတွေကို ရုံဝင်ခ တစ် ဝက်ပဲ ယူကြတာ။ ဒီဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကျတော့ ကောင်းလို့လား မသိဘူး။ ညတိုင်း ရုံပြည့်ပြီး၊ ရုံဝင်ခ တစ်ဝက်တောင် မရဘူး။ အပြည့်ပေးရ တယ်။ ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းလို့ ပျော်နေမှာ သေချာ ရဲ့” လို့ ဆိုတယ်လေ။

စနေနေ့ကို ကျော်သွားတာနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရောက်လာပြန် ရော။ အဲဒီနေ့ဟာ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီး ဒီဗြို့ကနေ ထွက်ခွာတော့မယ့် ရက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ ပြန်ကြဖို့လုပ်တော့ ဆင်ကြီးတွေဟာ လှည်း တွေဆွဲပြီး လှုပ်လီလှုပ်လဲ့သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကလေးတွေဟာ ပျော်ရွှင်နေတယ်။ လူရွှင်တော်တွေလည်း မျက်နှာပေါ်က ရယ်စရာမိတ် ကပ်တွေ၊ အလှအပ အဆင်တန်ဆာတွေ ရှိမနေတော့ဘဲ သာမန်လူ တွေလို မြင်တွေ့ရတယ်။ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးဟာ တန်းစီပြီး ကွင်းပြင် တစ်ခုကိုဖြတ်ကာ တရွေ့ရွေ့ဝေးသွား ပါတော့တယ်။

တနင်္လာနေ့ကိုရောက်တာနှင့် ကလေးတွေဟာ ကျောင်းကို တက်ကြရတယ်။ သူတို့လေးတွေဟာ ခန်းမထဲမှာ စုဝေးကြပြီး ဘုရား ရှိခိုးတာတွေ၊ နာမည်စာရင်းအခေါ်ကို ထူးရတာတွေ လုပ်ကြရတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ခန်းမထဲမက ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟာ စကားပြောဖို့ စင်ပေါ် တက်လိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကလေးတွေ။ ကိုယ့်အတန်းထဲမဝင်ခင် ခဏလောက် နားထောင်ကြပါဦးကွယ်။ ဆရာကြီး မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့အထိ ပြသွားခဲ့တဲ့ ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင်ဆီက စာတစ်စောင် ဒီကနေ့မနက် ရောက်လာလို့ မင်းတို့ကို ဖတ်ပြမလို့ပါကွယ်”

ကျောင်းသားလေးတွေဟာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြဘဲ ငြိမ် နားထောင်နေကြတာပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက စာကိုထုတ်ပြီး ဖတ်ပြပါ တော့တယ်။

‘ခင်မင်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး မစွတာကန်လီ ခင်ဗျား။
‘စနေနေ့ညပွဲကို ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ကျောင်းက ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ တစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာ ကြတော့ ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့အားသင့်သွားရတယ်လေ။

ကျုပ်က ဆပ်ကပ်လာကြည့်ကြဖို့ ဖိတ်လိုက်တာဆိုတော့ ရှေ့ဆုံးခုံတွေမှာ ဆရာကြီးတို့ဆီက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအားလုံး ကျုပ်ရဲ့ ဆပ်ကပ်ကို လာကြည့်ကြမှာပဲလို့ ထင်လိုက်တာ။ အဲဒီဖိတ်စာကိုလည်း ကျုပ်ဟာ ဆရာကြီးတို့ကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် လူကြုံပါးပေးလိုက်တာလေ။ ဒီလို လူကြုံပါးရတဲ့ အကြောင်းကလည်း စာသိမ်းတဲ့ကားနှင့် ပို့ဖို့ ကျုပ် နည်းနည်း နောက်ကျခဲ့ရလို့ပါပဲ။ အဲဒီနေ့ဟာ ကြာသပတေးနေ့လည်း ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ထပ် စာလာသိမ်းမယ့်ကားဟာ စနေနေ့မှ ရောက်လာမှာဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့မပြန်ခင် မိဖို့ အားလုံးကို ပြန်နိုင်အောင် ဒီလို လူကြုံပါးလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ ကျုပ်လူကြုံပါးလိုက်တဲ့ ကောင်လေးကလည်း 'ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထဲ စာကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ့မယ်' လို့ ကတိပေးခဲ့တာကိုး။ ကဲ-ဒါပါပဲနော်။

ခင်မင်စွာဖြင့်
မစ္စတာဖီလီပီနို

ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ စာကို အဆုံးထိ ဖတ်ပြပြီးသွားတာနှင့် စာရွက်ကိုခေါက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်နှင့် ကြည့်နေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဆီ ငုံ့ကြည့်တယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း အချင်းချင်းလက်တိုပြီး တီးတိုးတီးတိုးပြောဆိုနေကြတယ်လေ။

“ဪ-ရှေ့ဆုံးတန်းခုံတွေက ကြည့်ရမယ် ဆိုပါလား။ အဲဒီလိုသာ ကြည့်ရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်” လို့ ဆိုတာတွေ။

“ဒီလို လူကြုံပါးတဲ့စာကို ဘယ်သူ ယူသွားတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးလက်ထဲ ရောက်အောင် မပို့ခဲ့တာလဲ” လို့ ပြောနေတာတွေ။

“အို-ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ကောင်းလဲ။ ခု ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တောင် ပြန်သွားပြီ။ တစ်ကျောင်းလုံး မကြည့်လိုက်ရဘူး” လို့ ညည်းညူသံတွေ။

တစ်ယောက်သော ကောင်လေးမှတော့ အားလုံးနှင့် ပြိုင်ပြီး ပြောဆိုနိုင်တဲ့အင်းအား မရှိသလို ဖြစ်နေရာတယ်ပေါ့ကွယ်။ သူ့မျက်နှာကြီးဆိုလည်း မုန်လာဥနီလို ရဲတွတ်လို့။ အဲဒီတစ်ယောက်သော ကောင်လေးကတော့ မေ့တတ်လွန်းတဲ့ 'ဖရက်ဒ်' ပါပဲ။

သူ့ကို လူကြုံပါးလိုက်တဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ မစ္စတာဖီလီပီနို ဖြစ်မှန်း သူ အခုတော့ သိလိုက်ရပြီလေ။ သူဟာ 'ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင် ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့စာကိုမှ မေ့ရလေခြင်းရယ်' လို့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်ပေါ့ကွယ်။

ခုဆို ဒီစာအိတ်ဟာ သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာပဲ ရှိနေတုန်း မဟုတ်ပါလား။ အဲဒီလိုတွေးနေရင်းက သူ့မျက်နှာဟာ ပိုပြီးနီမြန်းလာတယ်လေ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့လေသံဟာ စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်လာပြန်တယ်။

“ဒီနေ့ဟာ ကျောင်းမှာ လူစုံတက်စုံရှိတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ တစ်ယောက်မျှ လူ မလျော့ဘူး။ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ဟာ စာပေးခိုင်းလိုက်တာကိုမှ မေ့တယ်ဆိုတော့ သိပ်ကို အဖြစ်ဆိုးလွန်းနေတယ်။

“က-ဒီလို လူကြုံပေးဖို့ခိုင်းလိုက်တာဟာ ဘယ်သူဆို တာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမှာပဲ။ သတိမေ့ပြီ မပေးမိတဲ့အကြောင်း နှင့် မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာလို့ပဲ ဆရာကြီးယုံပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ရဲရဲထွက်လာခဲ့ဖို့ ဆရာကြီး ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်”

ဖရက်ဒ်ဟာ သူ့အဖြစ်နှင့်သူမို့ ရှက်လည်းရှက် ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး အားလုံးရဲ့ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့တယ်လေ။

သူ့ကိုယ်လုံးလေးဟာ သိပ်တုန်ယင်နေပြီး၊ သူ့တုန်ခါသံကို တောင် သူကြားနေရသလို ဖြစ်နေတယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကျောင်းအုပ်ကြီးခင်ဗျာ။ ဒီစာအိတ်ကို လူကြုံပါးလို့ ယူမိလိုက်တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပေးဖို့ မေ့နေတဲ့အတွက် ဒီစာအိတ်ဟာ ခုထက်ထိ ကျွန်တော့်ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှိနေသေးပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်ကွယ်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဟာ အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ဟာ ဖရက်ဒ်အပေါ် ဒေါသတွေ ပြနေတယ်။

အဲဒီနောက် သူ့ကို မကြားတကြားနှင့် ကလော်တုတ်လာကြတယ်။ သူ့ကြောင့် ဆပ်ကပ်ကြည့်ဖို့အခွင့်အရေး လွတ်သွားရတာကိုး။

“က-အဲဒီစာအိတ်ကို သွားပြီးယူခဲ့ချေ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖရက်ဒ်ဟာ စာအိတ်ကို အိမ်ပြန်ပြေး ယူရတော့တာပေါ့ကွယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးဟာ ဖရက်ဒ်ပေးတဲ့ စာအိတ်ကို ဖောက်ပြီး ဖတ်ပြပြန်တယ်လေ။

“ခင်မင်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာကန်လီ။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ရောက်တဲ့ဒေသတိုင်းမှာ အဲဒီအရပ်က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို နှုတ်ဆက်ပွဲအနေနှင့် ပြန်ခါနီး နောက်ဆုံးနေ့မှာ ရှေ့ဆုံးခုံကနေ ကြည့်နိုင်ပျော်နိုင်ဖို့အတွက် ဆပ်ကပ်မေတ္တာလက်မှတ်ပေးတာဟာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ စနေနေ့ညကျရင် ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ကျောင်းက ကျောင်းသူကျောင်းသား ၁၀၀ ကို ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ကပ်ပွဲက ရှေ့တန်းခုံဆီအရောက် ပို့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

ခင်မင်စွာဖြင့်
မစ္စတာ ဖီလီပီနို

ကျောင်းအုပ်ကြီးက စာကို ဖတ်ပြပြီးတာနှင့်

“မင်းကို တစ်ခုတော့ ခိုင်းရတော့မယ်။ ဒီအတွက် မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းခံစားရမှာပဲ။ မင်း စာပို့ဖို့ မေ့သွားမိတဲ့ ကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်ဖို့အတွက် ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင် မစ္စတာဖီလီပီနိုဆီ စာတစ်စောင်ရေးပြီး တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးရဲ့ မကျေနပ်တဲ့အကြည့်ကို ခံလိုက်ရတဲ့ ဖရက်ဒ်ဟာ “ဒီကနေ့ဟာ ကံအဆိုးဆုံးနေ့ပဲ” လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်လေ။

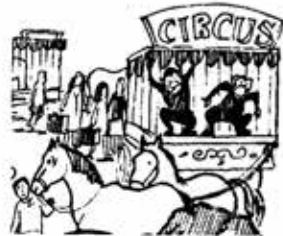
နောင်ကို မမေ့ဖို့အတွက် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတိုင်းကို စာရွက်မှာ ရေးမှတ်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံက မှန်ပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်တာနှင့် မနက် မှန်ကြည့်တိုင်း မြင်နိုင်မယ်။ ယူဖတ်ကြည့်နိုင်မယ်။ ပြန်မှတ်မိနိုင်မယ် မဟုတ်လား။

“ဒီကနေ့ အမေ ဘာမှာလိုက်သလဲ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဘာပြောလိုက်သလဲ ဆိုတာ ဒီနည်းလမ်းနှင့် မှတ်မိစေရမယ်” လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိပါတော့တယ်။

‘ငါ့မှာ မှတ်ဉာဏ် ပြန်ကောင်းပြီး၊ သတိမေ့တတ်တဲ့အကျင့် ပျောက်သွားတဲ့အခါ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဟာ တစ်ကြိမ်က ငါ မှားခဲ့မိတဲ့အမှားကို ပြန်ခွင့်လွှတ်လာကြမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအတိုင်း မှတ်ဉာဏ်က ဒုက္ခ ဆက်ပေးနေရင်တော့ ငါ့မှာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့မှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်’ လို့ တွေးနေမိတယ်။

ကဲ-ကလေးတို့ရေ။

မင်းတို့လေးတွေကတော့ ဖရက်ဒ်လောက် မှတ်ဉာဏ်သိပ် နည်းလိမ့်မယ် မထင်ဘူးနော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ။

ပန်းဂျေပြည်စာအုပ်တိုက်

ယုန်ရိုင်းကလေး

တစ်ခါကပေါ့ကွယ်။ ‘ဘော့ပဲတေး’ လို့ ခေါ်တဲ့ ပြောက်ကျား ယုန်ရိုင်းလေးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။ အဲဒီ ယုန်ရိုင်းလေးဟာ တွေ့တဲ့ သတ္တဝါတိုင်းကို မရိုသေ မလေးစားတတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်။ မရိုသေ မလေးစားတဲ့အထဲမှာ မဟုတ်ကဟုတ်ကနာမည်တွေ တပ်ခေါ်တာ လည်းပါတော့ တွေ့တဲ့သတ္တဝါတိုင်းက မကျေမနပ် ဖြစ်ကုန်ရတော့ တာပေါ့။

ဆူးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးထောင်နေတဲ့ ဖြူကောင် ပရစ်ကယ် ကို တွေ့တဲ့အခါ

“ဘယ်လိုလဲ ဆူးနှင့်အပ်ရေ” တဲ့။

ပရစ်ကယ်ဟာ ဒီလို သူ့ကို ဘယ်အကောင်ကပဲ ခေါ်ခေါ် မကြိုက်ဘူး။ ‘ဆူးနှင့် အပ်’ ခေါ်တာလောက် မုန်းတာမရှိဘူးတဲ့။

“မင်းအမေကို ပြန်တိုင်မယ်” လို့ ပရစ်ကယ်က ပြောတော့

“တိုင်လေ။ ငါ့အဖေကော၊ အမေကော၊ ငါ့အစ်ကိုနှင့် အစ်မတွေ၊ ပြီးတော့ ငါ့အဘိုးနှင့် အဘွားကနေ ငါ့အဘေးတွေအထိ တိုင်လိုက်လေ”

ပန်းဂျေပြည်စာအုပ်တိုက်

“မင်းဟာ အမြဲပဲ စွာကျယ်ကျယ်နိုင်တဲ့ ကောင်ပါလားကွ”

“အို-မင်းထင်ချင်သလို ထင်ကွာ”

ဘော့ပဲတေးဟာ သီချင်းလေးတောင် ဆိုပြလိုက်သေးတယ်။

အဲဒီနောက် လှပတဲ့ ပိန်ညင်းငှက်ကလေးတစ်ကောင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်က ပျံဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ပါလေရောကွယ်။

ပိန်ညင်းငှက်ကလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အရောင်တွေဟာ ပြာစိမ်းနေ တော့ ကြည့်တဲ့လူကို မျက်လုံးတောင် ကျိန်းစေတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အမြီးကတော့ ပြောပလောက်အောင် မရှည်ဘူး။ ဒီအတွက် ပိန်ညင်း ငှက်ကလေးဟာ အမြဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာပေါ့ကွယ်။

အစအနောက်သန်တဲ့ ယုန်ရိုင်းလေး ဘော့ပဲတေးဟာ ချုံတစ်ခုထဲကနေ ခေါင်းထောင်မော့ကြည့်ရင်းနှင့်

ပန်းဂျေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ဗျို ပိန်ညင်းငှက်ရဲ့။ ဒီမနက် ခင်ဗျားရဲ့အမြီးကို အိမ်မှာ ထားခဲ့လား”

ပိန်ညင်းငှက်ကလေးဟာ ရင်ထဲမှာ အောင့်တောင့်တောင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရတော့

“မင်းသာ ငါ့သားဆိုရင် တင်ပါးကိုနာနာရိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် သိပ်ထားလိုက်မှာပဲ”

“အင်း ငါကလည်း မင်းရဲ့သားဆိုရင် အမြီးအသစ်ကလေး ရှာပြီး မင်းရဲ့နောက်မှာ တပ်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့” လို့ ဘော့ပဲတေးက မလေးမစား ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့ကွယ်။

ဒီလိုနှင့်ပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ယုန်ရိုင်းလေး ဘော့ပဲတေးဟာ မလေးမစားမလုပ်သင့်တဲ့ သတ္တဝါအပေါ် ယောင်မှားပြီး သွား စ၊မိလိုက်တယ်။

ဝက်သစ်ချပင် အခေါင်းပွထဲမှာနေတဲ့ ‘မှင်စာပြောက်ကျား’ လေးကိုမှ သွားစ၊မိလိုက်တာလေ။

အဲဒီ မှင်စာပြောက်ကျားလေးဟာ တစ်ခါတုန်းက ဆေးမုတ်တွေထည့်ထားတဲ့ ဆေးအိုး ကျကွဲသွားဖူးတယ်။

အိုး ကျကွဲသွားရတဲ့အချိန်မှာ စဉ့်လာတဲ့ဆေးရည်တွေဟာ မှင်စာလေးတစ်ကိုယ်လုံးကို ပြောက်တိပြောက်ကျား ဖြစ်သွားအောင် လှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ ကိုယ်ပေါ်ကပျောက်အောင် ဘယ်လိုပဲချွတ်ချွတ် မရတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ မှင်စာလေးဟာ ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ဆေးစက်လေးတွေနှင့်ပဲ တစ်သက်လုံး နေရတော့တာပေါ့ ကလေးတို့ရယ်။

ပန်းဂျေပြည်စာအုပ်တိုက်

မှင်စာပြောက်ကျားလေး လျှောက်လာနေတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ယုန်ရိုင်းလေးဘော့ပဲတေးဟာ သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးကို သ,လိုက်ရင်း 'ဘယ်လို စ,ရရင် ကောင်းမလဲ' လို့ စဉ်းစားနေတယ်။

ဒီလို ဆေးစက်တွေ အပြောက်ပြောက်နှင့် ရှိနေတာဟာ ဝက်သက်ပေါက်တာနှင့်တူတာကို သူ တွေးလိုက်မိတယ်လေ။

"ဗျို-ကိုဝက်သက်ရေ။ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အနာအခြေ အနေက ဘယ်လိုလဲ" လို့ သွားစ,လိုက်တယ်။

မှင်စာပြောက်ကျားလေးဟာ ချာခနဲလှည့်ပြီး စိတ်ဆိုးတဲ့ မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်တော့တာပေါ့။ ပြီးတော့မှ

"နောက်တစ်ခါ ဒီလို ပြောရဲ ပြောကြည့်စမ်း။ မင်းရဲ့ နားရွက်တွေကို ငါ့တန်းခိုးနှင့် မန်းမှုတ်ပစ်လိုက်မယ်"

ဘော့ပဲတေးဟာ မှင်စာပြောက်ကျားလေး ခုလိုပြောလာတာကို မယုံဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ထပ်ပြီး

ယုန်လှည့်စာအုပ်တိုက်

"ဘယ်လိုလဲ ကိုဝက်သက်ရေ။ အနာတွေ မပျောက်သေးဘူးလား" လို့ စ,လိုက်ပြန်တယ်။

ဒီလို စ,ပြီးတာနှင့် မှင်စာပြောက်ကျားလေးရှေ့က အမြန်ထွက်ပြေးပြီး၊ တွင်းထဲဝင်ဖို့ လုပ်တော့တယ်။

ဘော့ပဲတေးလည်း ထွက်ပြေးရော မှင်စာပြောက်ကျားလေးဟာ ဒေါသတွေ ရှူးရှူးရှားရှားထွက်ပြီး 'ကစ်ကီ ရုနီ ဘီလီနုနာ' စတဲ့ ဂါထာတွေကို ပါးစပ်ကနေ တတွတ်တွတ် ရွတ်တော့တာပေါ့ကွယ်။

မှင်စာလေးရွတ်လိုက်တဲ့ ဂါထာတွေဟာ တကယ်ပဲ အစွမ်းပြသတဲ့ ကလေးတို့ရေ။

ဘော့ပဲတေးဟာ ယုန်တွင်းပေါက်ထဲ ဝင်တော့မယ်လည်း လုပ်ရော၊ သူ့နားရွက်တွေဟာ အရင်ကလို ပြားချလို့ မရတော့ဘဲ ထောင်မတ်နေတော့တယ်လေ။ ယုန်တွေရဲ့ သဘာဝကလည်း သူတို့တွင်းထဲဝင်တော့မယ်အခါ နားရွက်ကို ပြားအောင်လုပ်ပြီးမှ ဝင်ရတာကိုးကွယ်။ ခုကျတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တောင့်တောင့်ကြီး ထောင်မတ်နေတော့တယ်။ ဒီတော့ တွင်းထဲဝင်လို့မရဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သူဟာ အားနှင့် အတင်းတိုးပြီး ဝင်ဖို့လုပ်တော့တာပေါ့။ နားရွက်ကြီးထောင်ပြီး တွင်းထဲဝင်ဖို့ ဇွတ်လုပ်နေတဲ့ သူ့အဖြစ်ကို မြင်သွားတဲ့ သူ့အမေဟာ လေသံခပ်မာမာနှင့်

"အို-ငမိုက်လေးရဲ့။ နားရွက်ကိုထောင်ထားပြီး ဝင်နေလို့ ရမလားဟဲ့" လို့ အော်တော့တာပေါ့။

ဘော့ပဲတေးဟာ ချက်ချင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး

ယုန်လှည့်စာအုပ်တိုက်

“သားရဲ့နားရွက်တွေ ပြားချလို့ မရတော့ဘူးမေမေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“အို-ပြောလေ ကဲလေပါလားဟဲ့။ တို့ယုန်တွေအားလုံးဟာ နားရွက်တွေကိုကုပ်ပြီး အထဲကို ဝင်လို့ရတဲ့ဥစ္စာ”

သူ့အမေဟာ လှမ်းမာန်မဲရင်း ပြောနေတော့ ဘော့ပံတေးဟာ ထပ်ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား နားရွက်တွေက ကုပ်ကျမသွားဘဲ ထောင်မြဲ ထောင်နေတယ်ပေါ့ကွယ်။

အဲဒါနှင့် သူ့အမေကိုပါ နားရွက်တွေကို ဝိုင်းကူပြီး ဖိချခိုင်း ကြည့်တယ်။ မရတဲ့အပြင် နာလွန်းလို့ အော်ငိုမိတော့တယ်။

“နင့်နားရွက်တွေကို ချလို့မရရင်တော့ ငါတို့ရဲ့တွင်းထဲ မဝင် နှင့်တော့” လို့ ဘော့ပံတေးကို သူ့အမေက ပြောတော့တာပေါ့ကွယ်။

“နင်ဟာ ကိုယ့်နားရွက်ကိုတောင် ကောင်းကောင်း မထိန်း သိမ်းတတ်ပါလား။ ဘာလို့ ပြန်ကုပ်ချလို့ မရတော့တာလဲ”

အဲသလိုပြောတော့ ဘော့ပံတေးဟာ ရှက်သွားတဲ့မျက်နှာနှင့် “မှင်စာပြောက်ကျားကို မခန့်လေးစား စ၊မိခဲ့တယ် မေမေ။

‘ဗျို-ကိုဝက်သက်ရေ။ ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်ကအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ’ လို့ နောက်လိုက်မိတယ်” လို့ ဝန်ခံပြောပြတယ်။

“အို-သားရယ်။ ဒီလို သွားစ၊ရသလားဟဲ့။ ငါတော့လေ မင်းအစား ရှက်လှပါရဲ့။ ခုတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား။ တန်ခိုးနှင့် မန်းမှုတ်လိုက်တော့ အခု မင်းရဲ့နားရွက်တွေမှာ လာထိနေရပြီ မဟုတ် လား”

သူတစ်ပါးကို အစအနောက် အမြဲသန်ခဲ့တဲ့ ဘော့ပံတေးဟာ ခုကျတော့ လှိမ့်ခံနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရန်သူကို မြင်လိုက်တဲ့ တခြားယုန်တွေအားလုံး တွင်းထဲကို ပြေးဝင်သွားနိုင်ကြပေမယ့်၊ သူကတော့ နားရွက်ကို ဖိချမရတဲ့အတွက် အဝမှာပဲ ပိတ်မိနေရတယ်လေ။

ကောက်ကျစ်တဲ့ မြေခွေးကောင်ဟာ မကြာခဏ ပေါ်လာ လေ့ရှိပြီး၊ သူ့ညစာအတွက် ယုန်ကလေးတွေကို ဖမ်းသွားတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အမဲလိုက်ခွေးတွေဟာ ယုန်တွေရှိတဲ့နေရာဆီ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။

ပြီးတော့ အမဲလိုက်သေနတ်ကြီးတွေ ထမ်းလာတတ်တဲ့ ယုန်ပစ်လယ်သမားကြီးတွေဟာလည်း ပေါ်လာချင် ပေါ်လာတတ် တယ်။

ဒီလိုအခါမျိုးတွေဆိုရင် ဘော့ပံတေးဟာ တွင်းထဲကို မဝင်နိုင် တဲ့အတွက် နီးရာချုံတွေဆီပဲ အလှအယက်ပြေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ချုံတွေထဲမှာ ဝင်ပုန်းလို့ကတော့ အမဲလိုက်ခွေးနှင့် မြေခွေးတွေအဖို့ အလွယ်တကူပဲ ယုန်နဲ့ကို ခံလို့ ရသွားတော့တာပေါ့။

အဲသလို အနံ့ရပြီး ချုံနားကို ကပ်လာရင် ဘော့ပံတေးဟာ ဖောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်ရတော့ တယ်။ ဘော့ပံတေးလေးက ပြေးလေလေ နောက်ကအကောင်ကြီးက အတင်းလိုက်လေလေ ဖြစ်တတ်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သစ်ခေါင်း ပွပွကြီးထဲ ခုန်ကျော်ဝင်ပြီး အထဲမှာငြိမ်နေလိုက်မှာပဲ သူ့ရန်သူဟာ သူ့ရှိတဲ့နေရာကိုမသိဘဲ အနီးကနေ လမ်းလွဲသွားတတ်တယ်။

‘ဪ-တကယ်ကြောက်စရာပါပဲလား။ ယုန်ဖြစ်ကြတဲ့ ငါတို့ဟာ နားရွက်ကို အသက်နှင့် ဆက်ထားရတာပါလား။ အစ တုန်းကတော့ နားရွက် ဆိုတာ ဒါလောက်ကြီး အရေးပါအရာရောက် မယ်မှန်း ငါမသိခဲ့ဘူး’ လို့ တွေးနေမိတယ်။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့ မတ်စောက်တဲ့တောင်ကုန်းထိပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ မှင်စာပြောက်ကျားလေးကို ဘော့ပံတေး မြင်ပါလေရောကွယ်။ ဒါနှင့် မှင်စာပြောက်ကျားလေး ရပ်နေတဲ့ဆီကို တက်လာခဲ့ပြီး ရိုရိုသေသေပဲ ချဉ်းကပ်လိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကျွန်တော့်ကို သနားပါဦး မှင်စာပြောက်ကျားလေးရယ်။ ကျွန်တော် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အစသန်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်တော့်နားရွက်မှာ မန်းမှုတ်ထားခဲ့တဲ့ ဂါထာတွေကို တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်နုတ်ပေးပါခင်ဗျာ။ နောင်ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အစမသန်တော့ပါဘူး” လို့ အသနားခံ တောင်းပန်ပါတော့တာပေါ့။

“ဂါထာကို နုတ်လို့ကတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ မှင်စာပြောက်ကျားက ပြောတယ်။

“မင်းရဲ့ ထောင်နေတဲ့နားရွက် ၂ ဖက်ကို ပြန်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်တာ တစ်နည်းပဲ ရှိမယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကနေ အောက်ရောက်အောင် မင်းကို ကန်ချလိုက်ဖို့ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ကုမလားဟေ့”

“အို-မလုပ်မလုပ်ပါနှင့်။ မလုပ်ပါနှင့်” လို့ ဘော့ပံတေးဟာ ငိုသံနှင့် ပြောဆိုလိုက်တယ်။

သူဟာ မှင်စာပြောက်ကျားလေးရဲ့ အနားကိုတောင် မကပ်ရဲတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘော့ပံတေး မလှုပ်ရှားနိုင်ခင်လေးမှာပဲ မှင်စာပြောက်ကျားဟာ ခုန်ပြီး ကန်ထည့်လိုက်တော့တယ်။

ရုတ်တရက် အကန်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ဘော့ပံတေးဟာ ရှောင်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘဲ မတ်စောက်တဲ့တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ

တလိမ့်လိမ့် ကျနေတော့တာပေါ့။ ခေါင်း၊ ကျောကုန်း၊ ခြေထောက်၊ နားရွက်၊ အမြီးတို့ဟာ တောင်ကုန်းကျောက်သားတွေနှင့် ထိပြီး အောက်ခြေကို တလိမ့်လိမ့်နှင့် ဆင်းခဲ့ရတော့တယ်။ သူ့နားရွက်တွေဟာ အမှန်တကယ် ပြန်ခေါက်လာပေမယ့် ကျိုးလုနီးပါးတောင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့ကွယ်။

သူဟာ တောင်ကုန်းအောက်ခြေကို ရောက်တော့မှ လဲနေရာက ထထိုင်ဖို့ လုပ်မိတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်တွေနှင့် မောပြီး တုန်လှုပ်နေတယ်။

‘ငါ အသက်မှ ရှင်သေးရဲ့လား’ လို့ တွေးမိသေးတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ယုန်ကလေး ၂ ကောင် ပြေးလာခဲ့ပြီး “ခါတိုင်းရက်တွေကော မင်း အဲသလိုပဲ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းနေကျလားဟင်” လို့ သူတို့က စ၊ကြတယ်။

“နင်တို့ ငါ့ကို ဒီလိုမစကြနှင့်” လို့ ပြောလိုက်တော့ ယုန်ကလေး ၂ ကောင်ဟာ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြသတဲ့။

ဒီတော့ ဘော့ပံတေးက သူတို့လေးတွေနောက်ကနေ လိုက်တာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ဟာ တွင်းတစ်ခုထဲ ဝင်ပြေးတာနှင့် သူလည်း ပြေးဝင်မိခဲ့တယ်။

တွင်းထဲကို ဝင်လိုက်မိပြီး လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်လာမိတော့မှာပဲ စိတ်ထဲက ပျော်သွားသလို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“အလို-ငါ့နားရွက်တွေ နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်းနေပါပေါ့လား။ တွင်းထဲ ဝင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ခေါက်လိုက်လို့ ရနေပြီပဲ။ အို-ဒီကုန်နည်းက တယ်ကောင်းပါလားနော်” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

တခြားကြောင်တွေဟာ အိမ်တွေကနေ၊ ခြံစည်းရိုးကြားတွေကနေ ချောင်းကြည့်တာပေါ့။ သူတို့အားလုံးက 'သိပ်လှတဲ့ ကြောင်မလေး ပဲ' လို့ မှတ်ချက်ချကြတယ်လေ။

'မိတ်ဆွေဖြစ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ' လို့ တောင်စိတ်ကူး ဖြစ်မိသေးသတဲ့။

ဒါပေမယ့် အသစ်ရောက်လာတဲ့ ကြောင်မကလေးက ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တယ်။ အားလုံးနှင့်လည်း အရောဝင်ချင်ဟန် မတူဘူး။ တခြားကြောင်တွေ ပေါ်လာတာနှင့် အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ တယ်။ ခွေးတွေကို မြင်လိုက်တယ်ဆို ကြောက်လိုက်တာလည်း မပြောပါနှင့်တော့။

ချယ်ရီလမ်းအိမ်တွေက ခွေးတွေကြောင်တွေဟာလည်း နောက်ရောက်လာတဲ့ ကြောင်မလေးအကြောင်း သူတို့အချင်းချင်း စကားစပ်မိ ပြောမိကြတာပေါ့။

တယ်ရီယာခွေးအမျိုးအစား စကင်ပါက

“ကြောင်မလေးကတော့ မီးခိုးရောင်လေးပဲ” လို့ ကောက် ချက်ချခဲ့တယ်။

'ဆကော့တီ' ဆိုတဲ့ ခွေးကလည်း

“မျက်လုံးတွေကတော့ စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးကွ”

လိမ္မော်ရောင်ကြောင်ကလေး ဂျင်ဂျာကတော့

“သူနေတဲ့အိမ်မှာတော့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆိုလို့ သူပဲ ရှိနေ မှာနော်”

အဲဒီအခါ 'တင်ကာ' လို့ခေါ်တဲ့ ရောကျော်ခွေးက

“ငါတောင် အဲဒီကြောင်မလေးကို လိုက်ချင်လာပြီ”

တင်ကာက အဲသလိုဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တို့ကြောင်တွေဟာ မီးထွက်လောက်တဲ့မျက်လုံးတွေနှင့် သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်သတဲ့။ တင်ကာ အပေါ် အထင်အမြင်သေးသွားတဲ့ အမူအရာတွေပါ သူတို့ရဲ့ နှာတံ တွေမှာ ပေါ်သွားတယ်ပေါ့ကွယ်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ သူတို့က

“ဪ-နင်က ကြောင်မလေးကို လိုက်ချင်သတဲ့လား”

“ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက် ဘာတစ်ခုမျှမရှိတဲ့ နင့်လို ခွေး ရောကျော်ကများ ရာရာစစဟယ်။ နင့်မှာ နင်တို့အမျိုးထဲက တခြား ခွေးတွေနှင့်များ ဘာထူးတာ ရှိလို့လဲ” လို့ ပြောကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ တခြားခွေးတွေကပါ တင်ကာကို ဝိုင်းပြီး

“မင်းတို့လို ခွေးရောကျော်ကောင်တွေဟာ မြင်သာမြင်သင့် ပြီး အကြားတော့ မကောင်းသင့်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

‘ဆကော့တီ’ ဆိုတဲ့ခွေးကလည်း

“အမှန်ပြောရမယ်ဆို သူတို့လိုခွေးတွေဟာ မျက်စိလျှင်တာ ရော အနံ့ခံပါကောင်းခဲ့ရင် သိပ်ကို သနားစရာ ဖြစ်နေမလားပဲ နော်” လို့ ဆိုလိုက်သေးတယ်လေ။

မျက်နှာငယ်သွားရှာတဲ့ တင်ကာက

“နင်တို့ဟာ ငါ့ကိုဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောချင်ကြ ပါလား”

မှန်ပါတယ်။ သူတို့က တင်ကာကိုဆို နှိမ်ချင်ကြတယ်။

ပြီးတော့ အရောမဝင်ချင်တဲ့ ဟန် ပြခဲ့တယ်။ သူက ကောင်းကောင်း မွန်မွန် အနားကပ်သွားရင်တောင် သူတို့က တစ်ဘက်ကို မျက်နှာလွှဲ ပစ်ကြတယ်။

သူတို့အချင်းချင်းတော့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခင်မင်မှု တွေ ရှိကြပါတယ်။

‘ဆမတ်’ နှင့် ‘ဆွတ်’ ဆိုတဲ့ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ ကြောင် ကလေးတွေဟာ အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြတယ်။

‘တစ်ဒလက်’ ဆိုတဲ့ ကြောင်ကလေးနှင့် ‘ဆကော့တီ’ ဆိုတဲ့ ခွေးတို့ဟာ မျိုးချင်း မတူကြပေမယ့်၊ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေတယ်။ ခြင်း ကြီးတစ်ခုတည်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို အတူတူတောင် တွဲအိပ် သေးတယ်။

‘ဂျင်ဂျာ’ ဆိုတဲ့ ကြောင်ကလေးနှင့် ‘စကင်ပါ’ ဆိုတဲ့ ခွေးဟာ လည်း တစ်အိမ်တည်းသားချင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတယ်။

တင်ကာလေးသာ မိတ်ဆွေမရှိခဲ့ဘဲ ‘ဘုန်းမောင့်တစ်ကောင် တည်း’ ဖြစ်နေရှာရသတဲ့ကွယ်။

ကြောင်တွေနှင့် ခွေးတွေ အားလုံးကလည်း သူ့ကို သာမန် အနုပုံစုတ်ကုပ်စုတ် ခွေးလေးလောက်ပဲ သဘောထားနေတယ်။ တင်ကာရဲ့သဘာဝတော့ မြူးမြူးကြွကြွလေး နေချင်တယ်။ အမြဲတမ်း ဆော့ကစားနေချင်တယ်။ ကစားတဲ့အခါဆိုလည်း သူတို့ချင်းတော့ သင့်မြတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ တင်ကာကိုဆို မျက်နှာသာ မပေးကြဘဲ ရှိနေတယ်။

ဒီတော့လည်း တင်ကာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဆော့ကစားချင်စိတ် ဖြစ်မိလာတဲ့အခါ တစ်ကောင်တည်းပဲ ကိုယ့်အမြီးကို ကိုယ်လိုက် ခမ်းရင်း ပတ်ချာလည်အောင် လှည့်နေရတော့တာပေါ့။ စ.ကစား တုန်းကတော့ ပျော်မိတယ်။ နောက်တော့ ပျင်းလာတယ်။ သူ ဘယ်လိုပဲ

အမြီးကို မိအောင်ဖမ်းဖမ်း၊ ဒီထက် ပိုရှည်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်သွားမိတာကိုး။

တစ်နေ့တော့ ကြောင်သစ်ကလေးဟာ နေရောင်ကျနေတဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ကျော်ဖို့လုပ်သတဲ့။ အဲဒီခြံစည်းရိုးဟာ နောက်ဘက်က ပန်းခြံလေးကို ကာရံထားတာ ဖြစ်တယ်။ ခြံစည်းရိုးပေါ်ခုန်တက်လာတဲ့ ကြောင်မကလေးကို တခြား ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေက မြင်လိုက်တော့ 'မိတ်ဆွေဖွဲ့မယ်' ဆိုပြီး ပြေးလာတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကလေးတို့ရေ။ သူတို့ကိုလည်းမြင်လိုက်ရော ကြောင်မကလေးဟာ ပြန်ခုန်ဆင်းသွားပြီး အိမ်ဘက်ကို ဒေရောသောပါးပြေးရောတဲ့ကွယ်။

ဒီတစ်ခါ အရင်တုန်းက ဘယ်လိုမျှ သတိမပြုမိခဲ့တဲ့ အရာ တစ်ခုကို သူတို့အားလုံး မြင်လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ကုန်တယ်။

“ဟင်-အဲဒီကြောင်မလေးမှာ အမြီးလည်း ပါမလာပါလား” လို့ ‘တစ်ဒလက်’ ဆိုတဲ့ ကြောင်အစင်းကျားလေးက ပြောလိုက် တယ်။

“အေး-ငါလည်း မြင်လိုက်သား”

‘စကင်ပါ’ ဆိုတဲ့ ခွေးကလေးက ထောက်ခံရင်း၊ သူ့အမြီးကို လှုပ်လိုက်တယ်။

“အေးဟာ-သိပ်ထူးဆန်းတယ်” လို့ ‘စမတ်’နှင့် ‘ဆွတ်’ ဆိုတဲ့ ကြောင်ကလေးတွေက ပြောတယ်။

‘ဂျင်ဂျာ’လို့ ခေါ်တဲ့ ကြောင်ကလေးကတော့

“မဟုတ်မှလွဲရော။ အမြီးကို တစ်ကောင်ကောင်က ကိုက် ဖြတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အင်း-သနားစရာတော့ ကောင်းသားပဲ”

“ခွေးတစ်ကောင်ကောင် ကိုက်တာပဲ ဖြစ်ဖို့ များမယ်။ တချို့ခွေးတွေက ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ‘ဆကော့တီ’ ဆိုတဲ့ ခွေးကလေးက ကောက်ချက်ချတယ်။

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီခွေးကလည်း မဟုတ်မှလွဲရော တင်ကာပဲ ဖြစ်ရမယ်” လို့ ‘စကင်ပါ’ ဆိုတဲ့ တယ်ရီယာခွေးလေးက လှမ်းပြော လိုက်တယ်တဲ့ကွယ်။

“သူ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား။ ‘ငါတော့ ဒီကြောင်မကလေးကို လိုက်ချင်လာပြီ’ ဆိုတာလေ။ ပထမတော့ လိုက်ကြည့်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ မိရာအမြီးကို ဖမ်းကိုက်လိုက် တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တို့အကုန်လုံး သူ့ကို အရောဝင်ဖို့ မကောင်းတော့ ဘူး”

“အေး-စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောကြကြေးဟေ့” လို့ ဆမတ်နှင့် ဆွတ်တို့က ထောက်ခံတယ်ပေါ့ကွယ်။

‘တစ်ဒလက်’ ဆိုတဲ့ကြောင်ကလေးက

“ငါ နင်တို့ကို အမြဲ ပြောဖူးသားပဲ။ ဒီကောင်ကလေးဟာ အနပ်စုတ်ကုပ်စုတ်လေးပါဆို” လို့ ပြောတော့၊ ဆမတ်နှင့် ဆွတ် တို့ကလည်း

“ငါတို့လည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ကြတာပဲဥစ္စာ”

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ တင်ကာလေးဟာ အမြီးကလေး တယမ်း ယမ်းလုပ်ပြီး၊ သူတို့အနား ရောက်လာကာ ‘ဝူး’ လို့ တစ်ချက် ဟောင် တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးဟာ သူနှင့် အဖက်မတန်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာ ပြိုင်တူလှည့်ပြီး ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတော့ သူ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့။

သူတို့ဆီက 'ညောင်'ဆိုတဲ့ အော်မြည်သံ၊ 'ဝုတ်'ဆိုတဲ့ ဟောင်သံတွေ ပြန်မပြုခဲ့တော့ တင်ကာ အစဉ်းစားရခက်တော့တယ်။

'အိုး-ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။ မင်းတို့ကြိုက်အောင် ငါ ဘယ်လိုနေပြရမလဲ'

တင်ကာက ဘာမျှမသိတဲ့ပုံစံနှင့် လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ဟောင်သံနှင့်ပေါ့ကွယ်။

"တို့ကို ဟောင်ပြမနေစမ်းပါနှင့်" လို့ ကြောင်ကလေး တစ်ဒလတ်က လှမ်းမာန်မဲရင်း ...

"တို့ကတော့ ကြောင်သစ်ကလေးတွေနောက် အတင်းပြေး လိုက်ပြီး အမြီးပဲရရ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးမျိုးဆို သိပ်မှန်းတာပဲ"

"အို-အဲဒီခွေးထဲမှာ ငါ မပါပါဘူး။ ငါ မပါဘူး" လို့ တင်ကာက စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက မယုံကြဘူးတဲ့ကွယ်။

"ညာမနေနှင့်" ဆိုပြီး ဂျင်ဂျာက လေကို ရှူးခနဲမှုတ်လိုက် သတဲ့။

စကင်ပါခွေးကပါ "ဒီကောင်က ပုံပြောကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ ဟ" လို့ဆိုရင်း

"မင်းကို တို့ အလိုမရှိဘူး။ မင်းကို ဘာမှလည်း တို့ဘက်က အဆက်အဆံလုပ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

တင်ကာဟာ သိပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ သိပ်လည်း ဝမ်းနည်းမိသတဲ့။ ကြောင်တွေရော ခွေးတွေရော အားလုံးက သူ့ကို ဖယ်ကြည့်ချင်နေကြတယ်။

'ငါ့ကို ခေါ်ကြပါဟာ' လို့ အသံနားခံနေလည်း သိပ် မထူးမယ့်ပုံပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း မပျော်ပိုက်တော့တဲ့ဟန်ပန်နှင့် သူတို့ အပါးကနေ နားရွက်ရောအမြီးပါ ကုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့တော့ ခြံထဲမှာ စိတ်ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် လှဲအိပ်နေမိ တယ်။

'သူ့သခင်မဟာ သူ့ကို အလိုမရှိဘဲ ခြံထဲက မောင်းထုတ် လိုက်ရင်လည်း အကောင်းသား။ တခြားမှာ မိတ်ဆွေသစ်တွေ ရှာတွေ့ နိုင်ဦးမယ်' လို့ တင်ကာက ဝမ်းနည်းစွာတွေးမိတယ်။

"ငါ့လို ကိုးရိုးကားရားနှင့် အချိုးမကျတဲ့သတ္တဝါကို ဘယ် သူကကော လက်ခံ ဆက်ဆံချင်ပါ့မလဲလေ။ နားရွက်က ရှည်ရှည်၊ ခြေထောက်ကတိုတို၊ အမြီးကကွေးကွေးနှင့် ငါဟာ သိပ် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေတဲ့ ခွေးပဲ မဟုတ်လားလေ" လို့ အသံထွက်ပြီး ညည်းမိသတဲ့။

"ဘာလို့ တအိအိနှင့် ညည်းနေတာလဲ" တင်ကာဟာ အသံကြားတဲ့ဆီကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ နောက်မှရောက်လာတဲ့ ကြောင်မကလေးကို ခြံစည်းရိုးပေါ်မှာ ထိုင်လျက်သား တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူဟာ ခေါင်း ပြန်ငုံ့ချပြီး သူ့ခြေသည်းတွေကို ငုံ့ကြည်ရာ ကပဲ

"နင် ငါနှင့် စကားမပြောစမ်းပါနှင့်ဟယ်။ ငါ အခုလို ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားနေရတာဟာ နင့်စနက်ကြောင့်ပဲ" လို့ ပြောလိုက်တယ် လေ။

"အိုကွယ်-မဆိုင်လိုက်တာတော်"

“ဒါတော့ မသိဘူး။ ငါဟာ နင့်နောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး နင့်အဖွဲ့ကို ငါ ကိုက်ဖြတ်ခဲ့တယ်လို့ အားလုံးက စွပ်စွဲကုန်ကြပြီ” လို့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့အသံနှင့် ဆိုလိုက်သတဲ့။

ဒီအခါ ကြောင်မကလေးက ရယ်သံလိုလိုလုပ်ရင်း

“အိုဟယ်-နင်ကိုက်လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကောင် ကိုက်လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်အကောင်မှ မကိုက်ခဲ့ပါဘူးဟယ်”

“ဒါဖြင့် နင် ထောင်ချောက်တစ်ခုခုထဲ ညှပ်ဝင်မိသေးလား”

“မဝင်မိပါဘူး။ တစ်ခါမျှ မညှပ်မိခဲ့ပါဘူးဟယ်။ တို့ အမျိုးကိုက ကြောင်မြီးတံတိုမျိုးပါကွယ်။ တို့ရဲ့အဖွဲ့ဟာ ဒီထက် ပိုရှည်စရာမျှ မရှိဘဲ။ ကြည့်လေ။ တို့အဖွဲ့က ငုံးတိလေး မဟုတ်လား။ ဘယ်လို ရှည်လို့ ရတော့မှာလဲ”

ဒီတော့မှပဲ တင်ကာဟာ ရယ်လည်း ရယ်မိတယ်။ အံ့ဩ စိတ်လည်း ဖြစ်မိတယ်။

“ဒီအဖွဲ့လေးသာ မပါလို့ကတော့ ပိုပြီး အရပ်ဆိုးမှာပဲနော်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေါ့။ တို့ဟာလေ အားလုံးက တို့ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး နောက်ပြောင်ကြမှာကို အမြဲ တွေးပူမိတယ်။ သိလား။ ဒါကြောင့်လည်း တို့ကိုမြင်တာနှင့် ပြေးလာကြတဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေကို အမြန် ရှောင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ပြေးခဲ့တာပေါ့။ ဒီလို လုပ်နေရတော့လည်း အမြဲ တစ်ကောင်တည်း အထီးကျန်ဆန်ပြီး နေရတာ ကသိကအောက် မပျော် မရွှင်ရှိတာ အမှန်ပဲပေါ့။ တို့လိုကြောင်တွေဟာ မိတ်ဆွေ ဘယ်ရပါ တော့မလဲ”

“တို့လည်း မင်းလို တစ်ကောင်တည်း အထီးကျန်ရတာပါ ဝဲ” လို့ တင်ကာက ဝန်ခံမိသွားတယ်။

“တို့ဟာ ရောကျော်ခွေးမျိုး ဆိုတာ မင်းရဲ့အမြင်ပဲ မဟုတ် လား။ ငါဟာ တယ်ရီယာခွေးမျိုး၊ သင်္ဘောခွေးမျိုး၊ ခွေးဘီလူးမျိုး မဟုတ်လေတော့ အားလုံးက မခင်မင်ချင်ကြဘူးလေ။ ခုဆို မင်းကို တို့က ပြေးလိုက်တာရယ်၊ အဖွဲ့ ကိုက်ဖြတ်လိုက်တာရယ် လုပ်တယ် ဆိုတဲ့စွပ်စွဲချက်နှင့် အားလုံးက စကားတောင် မပြောကြတော့ဘူး”

“အို-တယ်တုံးတဲ့ အကောင်တွေပါပဲလား” လို့ ကြောင်မ ကလေးက ဆိုတယ်။

“တို့လည်း သူတို့ကို မပေါင်းတော့ပါဘူး။ မင်းဟာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်သာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တာပါဟာ။ မင်းမှာ လှပတဲ့ မျက်လုံးညိုကြီးတွေ ရှိတယ်။ လှပတဲ့ အဖွဲ့လှုပ်ခါမှု တွေ ရှိတယ်။ တို့နာမည် မှတ်ထားလိုက်နော်။ ‘ရှော်တီ’ တဲ့”

“တို့နာမည်က တင်ကာပါ”

တင်ကာဟာ ပျော်ရွှင်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး ဖြစ်သွားပြီး

“တို့ရဲ့ဥယျာဉ်လေးထဲ လာကစားပါလားဟင်”

ဒီလိုနှင့်ပဲ ကြောင်မလေးရှော်တီဟာ ဥယျာဉ်လေးထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်တော့သတဲ့။

အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာပဲ ရှော်တီနှင့် တင်ကာတို့ဟာ ထူး ဆန်းတဲ့ ကစားနည်းတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်ပြီး ကစားကြတော့တယ်။

သူတို့ အဲသလို ကစားနေတဲ့အသံတွေကြောင့် ကျန်တဲ့ သတ္တဝါလေးတွေဟာ ‘ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်’ ဆိုပြီး လာကြည့် တော့တာပေါ့ကွယ်။

“အလို-တင်ကာနှင့် နောက်ရောက်လာတဲ့ ကြောင်သစ်ကလေးတို့ မိတ်ဆွေတွေတောင် ဖြစ်ကုန်ပါပြီကော” လို့ ကြောင်ကလေးက ပြောတယ်။

“ဒီကြောင်မကလေးက အမြီးတိုနေတာက လွဲလို့ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသားနော်”

ဒီတော့ တစ်ဒလက်ကပါ

“သူတို့ အခုလို အတူတူ တွဲကစားနေကြပုံ ထောက်တော့ သူ့အမြီးကို တင်ကာ ကိုက်ဖြတ်လိုက်တာ ဘယ်လိုမျှ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ သူသာ ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် ဘယ်အတူတူကစားပါ့မလဲနော်”

ခွေးကလေး စကင်ပါကလည်း

“ငါလည်း ဒီကြောင်မကလေးနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်လိုက်တာဟယ်” ဆိုပြီး ဝင်ကစားချင်စိတ် ပေါက်နေတော့တာပေါ့ကွယ်။

“မင်းကို တို့ ပြောမိဆိုမိတာတွေ စိတ်မဆိုးပါနှင့် တင်ကာ”

“အို-စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မင်းတို့ပါ ကစားချင်ရင် ဝင်ပါလို့ ရပါတယ်ကွာ” လို့ အမြဲပဲခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ တင်ကာက ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်မှရောက်လာတဲ့ မြီးတံတိုကြောင်မကလေးကတော့ တင်ကာကလွဲပြီး၊ ကျန်တဲ့အကောင်တွေနှင့် မကစားချင်ဘူးတဲ့ကွယ်။

အဲဒါနှင့် နံရံပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်ပြီး တစ်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတော့တာပေါ့။

“ရှက်တီရဲ့ တခြားသူတွေကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပုံဟာ ထူးခြားတဲ့ပုံပဲ” လို့ တင်ကာက ပြောမိတယ်။

အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန်က တင်ကာရဲ့ မျက်လုံးညိုလေးတွေဟာ အရောင်တလက်လက် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ တင်ကာရဲ့ ရင်ထဲကလည်း ‘ငါကောပဲ ရှက်တီလိုပဲ မိတ်ဖွဲ့တဲ့ပုံစံမှာ ထူးခြားတဲ့သဘောရှိနေသလိုလိုပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ရှက်တီကလွဲရင် ဘယ်ကောင်ပေါ်မှာမှ ခင်တွယ်လို့ မရသလိုပဲ’

တင်ကာ အဲသလိုတွေးမိပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့တာနှင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေဟာ သူ့နောက်က လိုက်ပါနေသလို ရှိနေတယ်ပေါ့ကွယ်။

တင်ကာက သူတို့အပေါ် မခင်တွယ်ချင်ပုံပြတော့မှပဲ သူတို့ဟာ တင်ကာအပေါ် ပိုပြီး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်လာကြတယ်။

ခုဆိုရင် တင်ကာရဲ့ဘဝအခြေအနေဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ဘက်ကို ပြောင်းလဲလာရပြီပေါ့ကွယ်။

ကြောင်မလေးရှက်တီနှင့် အတူကစားခွင့် ရသလို၊ ရှက်တီမအားတဲ့ရက်တွေမှာ ကျန်တဲ့ အကောင်လေးတွေနှင့်လည်း တင်ကာဟာ အတူကစားလို့ ရခဲ့ပြီလေ။

ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း

“မင်းတို့ရဲ့ အမြီးတွေကို ငါ မကိုက်ပေမယ့်၊ ကိုယ့်အမြီးကိုယ် ဂရုစိုက်ကြနော်” လို့ ဟောင်ပြောပြောရင်း

“ကဲ-ဟေ့၊ ပြေးကြ။ လိုက်ပြီနော်” ဆိုပြီး ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားကြသတဲ့ကွယ်။ ။

ငှက်ဥလေးတွေနှင့် ပန်ဂေါ်လီ

ဟိုးတစ်ခါက ‘ဂျက်’နှင့် ‘ဂျင်း’ဆိုတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကို ရှိဖူးသတဲ့။ သူတို့ဟာ ဘာလေးပဲ လုပ်လိုက်ရ လုပ်လိုက်ရ အတူတူ လုပ်ကြတယ်တဲ့ကွယ်။ ကျောင်းသွားလည်း အတူတူ၊ လူရိုင်းလုပ်တမ်း ကစားကြလည်း အတူတူ၊ အပြေးပြိုင်လည်း အတူတူ၊ ဂေါ်လီ ပစ်လည်း အတူတူ၊ နောက်ဆုံး ငှက်သိုက် တက်နှိုက်ကြလည်း အတူတူ။ နေရာတကာ အတူတူပဲ လုပ်ကြတယ်ပေါ့။

သူတို့ရဲ့အမေဟာ ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ကို မဆူပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငှက်သိုက် တက်နှိုက်ကြတာကိုတော့ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ အဆူဆုံးပဲတဲ့။

“မင်းတို့က ငှက်ဥတွေကို တက်နှိုက်ကြတော့ ငှက်တွေ ဟာ ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမလဲ” လို့ သူမေမေက ပြောရင်း

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

“ဒါဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရား သိပ် မဲ့လွန်းအားကြီးတယ်။ ဥဟာ ဘာလုပ်လို့ ရမှာတဲ့လဲ။ ဒီ ဘာမျှ လုပ်လို့မရတာကိုပဲ။ မင်း တို့ ၂ ယောက် တကူးတကရှာပြီး အိမ်ကို ယူလာကြတယ်။ ဥဟာ မင်းတို့နှင့် ဘာမျှပတ်သက်တဲ့အရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငှက်တွေ မှာတော့ ဥတွေပျောက်နေတာတွေ့ရလို့ ဘယ်လောက်တောင် ခံစား သွားရမလဲ”

သူ့ရဲ့အမေက ဘယ်လိုပဲ အကျိုးအကြောင်းပြပြီး ပြောပြော၊ ငှက်သိုက်ကို တက်နှိုက်မြဲပဲတဲ့။ ကောင်ကလေးတွေရဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တိုင်း အပြာရောင်တောက်ပနေတဲ့ စာကလေးဥတွေကို မီးလင်းဖိုပေါ်မှာ တင်ထားတာ တွေ့မြဲ တွေ့နေရတယ်ပေါ့။ သူတို့ အမေဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဆောင်းတွင်းရောက်တိုင်း ချုံတွေပေါ်မှာ ငှက်သိုက်ကလေး တွေ လှလှပပဆောက်ထားတာကို သူတို့ရဲ့အမေက ကြည့်ရင်း ကြည့် နူးနေတာ မဟုတ်လားကွယ့်။

“မင်းတို့လေးတွေ ဒီလိုပဲ ငှက်ဥတွေကို ဖျက်ဆီးနေရင် ကြာတော့ ငှက်မျိုး တုံးသွားရလိမ့်မယ်။ ကဲ-နောက်ကို မယူတော့ ပါဘူးလို့ ကတိပေး။ မင်းတို့ကို မေမေ ကျောက်ခိုးဝယ်ပေးဖို့ သဘော တူမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ကတိပေးကြမလား။”

ညီအစ်ကို ၂ယောက်က ကျောက်ခိုးပစ်ကစားရတာကို ပျော် ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ‘နောက်ဆို ဥတွေကို သွားမနှိုက်တော့ပါဘူး’ လို့ ကတိပေးလိုက်ကြတယ်ပေါ့။

ဒါနှင့် အရုပ်ဆိုင်ဆီ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဖန်ဂေါ်လီ ၈ လုံး ဝယ်ပေးလိုက်သတဲ့။ ဖန်ဂေါ်လီ

လေးတွေက ကြီးလည်းကြီး လှလည်းလှတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ။ အထဲမှာ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါ အရောင်လေးတွေက မြွေလိမ်မြွေတွန့် လေးတွေပေါ့။

ဂျက်နှင့် ဂျင်းတို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ဟာ သိပ်ကို သဘော ကျသွားတော့တာပေါ့။

“လှလိုက်တာနော် မေမေ။ တခြားကလေးတွေသာ ရကြရင် ‘ကံကောင်းလိုက်တာ’ လို့ ပြောကြမှာပဲ။ သားတို့ ကစားဖူးတဲ့အထဲမှာ ဒီဖန်ဂေါ်လီလေးတွေက ချစ်စရာအကောင်းဆုံးပဲ” လို့ ဂျက်က ပြော တယ်။

ဂျက်နှင့် ဂျင်းတို့လည်း သူတို့အမေ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဖန် ဂေါ်လီတွေကို တခြားကောင်ကလေးတွေဆီ သွားကြွားလိုက်တယ်။ ကောင်ကလေးတွေက သွားရည်ကျပြီး၊ ‘သကြားလုံးတွေ၊ ချောကလက်တွေ၊ အရုပ်တွေနှင့် လဲမလား’ လို့ လာပြောကြသေး တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျက်နှင့် ဂျင်းကတော့ ဘယ်လဲပါ့မလဲနော်။

“အို-ဘယ်လဲလို့ ဖြစ်မှာလဲကွ” လို့ ဂျက်က ငြင်းတယ်။

“တို့ဥစ္စာဟာ ဂေါ်လီတကု ဂေါ်လီတွေထဲမှာ အကောင်း ဆုံးပဲဥစ္စာ။ တို့နှင့် တစ်သက်လုံး ခွဲခွာသွားမယ့် ဂေါ်လီလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ တို့ ကြီးတဲ့အချိန်ထိ မပျောက်မပျက်အောင် သိမ်းမယ်။ ဘယ်သူတောင်းတောင်း ဘယ်တော့မျှ မရစေရဘူး။ စိတ်ချ”

အမြာညီအစ်ကိုလည်း သူတို့ရဲ့အမေကို ကတိပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း ငှက်သိုက်ကို တက်မနှိုက်တော့ပါဘူး။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့ ကျောင်းကနေ အိမ်ကိုပြန်လာနေတဲ့ ဂျက်ဟာ အိမ်ရှေ့မြောင်းထဲကနေ မြေလူးငှက်တစ်ကောင် ပျံတက်သွား တာကို မြင်လိုက်ရသတဲ့။

“အင်း ဒီမြောင်းထဲမှာ အသိုက် ရှိရမယ်” လို့ ပါးစပ်က ပြောမိသွားပြီး၊ အောက် ဆင်းကြည့်တယ်။ သူ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ရွက် ခြောက်တွေ၊ ရေညှိတွေနှင့် ဆောက်ထားတဲ့ အသိုက်ကလေး တစ်ခု သွားတွေ့တယ်။ အသိုက်ထဲမှာလည်း နီညိုညိုဥကလေး ၃ လုံးက ချစ်စရာကလေးတွေ။

“အဲဒါဟာ မြေလူးငှက်ရဲ့ ဥလေးတွေပဲ။ အိမ်ကို ယူသွား ကြရအောင်” လို့ ဂျက်က ပြောမိတယ်။

“နောက်ကို ငှက်သိုက် မနှိုက်တော့ပါဘူးလို့ မေမေ့ကို ကတိပေးထားတယ်လေ” လို့ ဂျင်းက သတိပေးလိုက်တယ်။

“ဟော မြေလူးငှက်လေး ပြန်လှည့် ပျံလာပြီ။ အလို စိတ်ဆိုး တဲ့ ပုံစံနှင့်ပါလားကွ”

မြေလူးငှက်ကလေးကို ဒေါသထွက်လာတဲ့ပုံစံနှင့် တကယ်ပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ အရင်ကလည်း ဂျက်နှင့် ဂျင်းတို့ညီအစ်ကိုဟာ သူ့အသိုက်ကို နှိုက်ဖူးခဲ့တာကိုး။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ဥကလေး ၃လုံး ရှိသေးတာကို နှိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ မြေလူးငှက်ကလေးဟာ ဒေါသထွက်တော့တာပေါ့။ ကြည့်ရတာ ငှက်ကလေးက ဥကလေး တွေကို သားဖောက်တော့မယ့်ပုံ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အသိုက်ကို နွေးထွေးအောင် ဖန်တီးထားတဲ့သဘောပဲ။

ငှက်ကလေးဟာ ဒေါသထွက်နေတဲ့ပုံစံနှင့် ဂျက်ရဲ့မျက်နှာ တည့်တည့်ကို ပျံသန်းလာတယ်။ နောက်တော့ ဂျင်းရဲ့ခေါင်းကို အတောင်ပံနှင့် ဖျပ်ခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရယ်မောမိတော့တာပေါ့ကွယ်။

“ဪ နင်ကလေးက ငါတို့ကို စိန်ခေါ်တာပေါ့လေ။ ဒီလို တားလို့ ရမယ်များ ထင်လို့လား။ ကဲ အဲဒီတော့ နင့်ဥလေးတွေကို

ငါတို့ ယူသွားရုံပဲပေါ့” လို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်က ပြိုင် တူပဲ ပြောလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနောက် ဥကလေး ၃ လုံးကို အသိုက်ထဲက နှိုက်ယူလိုက် ကြတယ်ပေါ့။ မြေလူးငှက်ကလေးခမျာ သူ့ဥတွေ အပါခံနေရတဲ့ အတွက် အသည်းကွဲနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ဖရော’ခနဲထပျံပြီး ဂျက်နှင့် ဂျင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းတွေပေါ်ကနေ တစ်ပဲပျံနေတော့တယ်။ အသိုက်လည်း စူးစူးဟစ်ဟစ်ကြီး ဒေါသထွက်ထွက် မြည်တွန်လိုက် တယ်။

အဲသလို မြည်တွန်လိုက်တဲ့အသံကို မြေလူးငှက်လေးရဲ့ အပေါ်ကနေ ပျံနေတဲ့ ကျီးကန်း ၂ ကောင်က ကြားသွားပါလေရော။ အဲဒါနှင့် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ’ လို့ သိရအောင် အောက်ကို ဝဲဆင်းလာကြ တယ်ပေါ့ကွယ်။

စောစောက ပျံပဲနေတဲ့ မြေလူးငှက်ကလေးကို အသိုက်ပေါ် မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးရှိနေတာ ကျီးကန်းတွေ မြင်သွားတယ်။ ပူဆွေး ဝမ်းနည်းနေတဲ့ ပုံစံကို မြင်လိုက်ရတယ်။ တကယ်လည်း နွေအရောက် မှာ ပေါက်ဖွားလာမယ့် သူ့အကောင်လေးတွေကို အစာ ခွဲမကျွေးရ တော့မှာတွေးပြီး မြေလူးငှက်ကလေးဟာ စိတ်ဆင်းရဲနေပါတယ်။

ကျီးကန်း ၂ ကောင်က မြေလူးငှက်ကလေး အလွမ်းတေး တွေ သီကျူးပြီး ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ပြောပြနေတာ အသာ နားထောင်နေကြတယ်။

ကျီးကန်းတစ်ကောင်က “မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ လက် သရမ်းလေးတွေက တို့ရဲ့အသိုက်တွေကိုလည်း လာနှိုက်ချင်နှိုက်လိမ့် မယ်။ အချိန်မီ ဟန့်တားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ သူတို့ ယူသွားတဲ့ဥတွေကို တို့ ပြန်နိုးလို့ကော ကောင်းပါ့မလား”

အဲသလို မေးလိုက်တာနှင့် မြေလူးငှက်မလေးက သူ့ရဲ့ သာယာတဲ့အသံနှင့် သီချင်းသံပါ ရောပြီး “ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ခိုးကောင်းပါတယ်ရှင်” လို့ ဆိုသတဲ့ကွယ်။

ကျီးကန်း ၂ ကောင်လည်း ချက်ချင်း ပျံတက်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်သွားကြတဲ့ စောစောက ကောင်လေး ၂ ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်။ အဲဒါနှင့် ကျီးကန်း ၂ ကောင်ဟာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ဆင်းပြီး နားလိုက်ကြပါတယ်။ သူတို့ နားလိုက်ကြတဲ့ ခေါင်မိုးအောက် အိပ်ခန်းထဲမှာ စောစောကဝင်သွားတဲ့ ကောင်လေး ၂ ယောက် စကားပြောသံကို ကြားမိသွားတယ်။

“ဒီမြေလူးငှက်ရဲ့ ဥလေးတွေကို လုံလုံခြုံခြုံပုဂံနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ မေမေ သိသွားလို့ကတော့ ကောင်းကောင်း ဆူတော့မယ်။ တို့က ‘မနှိုက်တော့ပါဘူး’ လို့ ကတိပေးထားတာ မဟုတ်လား။”

ကျီးကန်း ၂ ကောင်ဟာ အခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ပျောက်တဲ့အထိ စောင့်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့မှ ခေါင်မိုးပေါ်က ပျံဆင်းခဲ့ကြပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် ရပ်နားလိုက်ကြတယ်။ အထဲမှာ လူတွေ မရှိပုံပေါ်မှ ကျီးကန်းတွေဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝဲဆင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်ကလေးတွေနှိုက်လာတဲ့ ဥတွေကို ရှာတာပေါ့။

အဲဒီ တစ်ခဏမှာပဲ ကျီးတစ်ကောင်က

“အို ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ဥကြီးတွေ။ လှလိုက်တာနော်။ ကြီးလည်းကြီး၊ ဝိုင်းလည်းဝိုင်း၊ အရောင်တွေက တောက်ပပြီး ဝင်းလက်နေလိုက်တာ” လို့ ရုတ်တရက် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

အဲဒါနှင့် နောက်ကျီးကန်းတစ်ကောင်က သေတ္တာကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ သေတ္တာထဲမှာ ဝါဂွမ်းတွေနှင့် သေသေချာချာထုပ်ထားတဲ့

ဂေါ်လီ ၈ လုံးကို ကျီးကန်းတွေက ‘ဥတွေပဲ’ လို့ ထင်တယ်။ သူတို့က ဘယ်သိပါ့မလဲကွယ်။ ကျီး ၂ ကောင်ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ လှပပြီးဖြူဝင်းတောက်ပနေတဲ့ ငှက်ဥတွေပဲပေါ့နော်။

ကျီးတစ်ကောင်က

“ဒီဥတွေကို ဟို ချာတိတ် ၂ ကောင်ပဲ ဝိုင်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဧကန္တ ချာတိတ်ကလေးတွေကိုယ်တိုင် သားဖောက်ချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် ဝါဂွမ်းတွေနှင့် ကျကျနုနုထုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ တို့ ဒီဥတွေကို သယ်သွားတာနှင့် သူတို့ဥတွေကို မတွေ့ရတော့မှ ဒီချာတိတ်တွေ ဝမ်းနည်းပြီး စာနာတတ်လာမယ်”

အဲသလိုနှင့်ပေါ့ကွယ်။ ကျီးကန်းတွေဟာ ဂေါ်လီလုံးလေးတွေ နှုတ်သီးနှင့်ကိုက်ပြီး တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချီယူသွားကြတယ်။

အဲဒီ ကျောက်ဖြူဂေါ်လီတွေ ထားနိုင်ဖို့အတွက်လည်း ဘုရားနို့ခိုးကျောင်းရဲ့ထိပ်မှာ အသိုက်ကြီးကြီး ဆောက်လုပ်ပြီး ထည့်ထားကြတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့ရဲ့အမြင်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းကို လှပနေတဲ့ ဥကြီးတွေပေါ့ ကလေးတို့ရယ်။

အမြာညီအစ်ကို အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ နောက်ဆုံး ဖန်ဂေါ်လီ ၂ လုံးကို ချီပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ပျံထွက်သွားတဲ့ ကျီးကန်း ၂ ကောင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ တစ်အားကြုံးအော်တော့တာပေါ့ကွယ်။

“အို-အမေရေ၊ အမေရေ။ လာစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖန်ဂေါ်လီတွေ ကျီးကန်းတွေချီသွားလို့ မရှိတော့ဘူး”

ဒီအော်သံကြောင့် သူတို့ရဲ့အမေလည်း လှေကားပေါ် ပြေးတက်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သေတ္တာဆီ ပြေးကြည့်တယ်။ မရှိတော့ဘူး။ ဖန်ဂေါ်လီတွေ တစ်လုံးတလေတောင် မတွေ့ရတော့ဘူးလေ။

“အို-ဒုက္ခပါပဲ ကလေးတို့ရယ်။ ဒီကျီးကန်းတွေက လှပပ တောက်တောက်ပပဆို သိပ် ချီဆွဲကြတာကွယ်။ ဒီအထဲ ပျံဝင်မိတုန်း မင်းတို့သေတ္တာထဲက အရောင်လက်လက်လေးတွေတွေ့လို့ ချီပြေး တာ ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါက မေမေ့ရဲ့ ငွေရောင်အပ်ထောက်လေးတောင် ထိုးချီသွားတာ ခံရဖူးတယ်လေ”

မေမေက အဲသလိုပြောတော့မှ ဂျက်ဟာ ရှိုက်ငိုပြီး

“မဟုတ်ဘူးမေမေ။ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကျီးတွေဟာ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဖန်ဂေါ်လီလေးတွေ အရောင်တောက်လို့ဆိုပြီး ချီသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး” လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့

“ကျွန်တော်တို့ဟာ မေမေ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို ပျက်မိခဲ့ တယ်။ မြေလူးငှက်သိုက်ထဲကနေ ဥတွေ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် နှိုက်လာမိခဲ့တယ်။ ကျီးကန်းတွေဟာ လာရှာရင်း ရှာမတွေ့လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်အောင် အပြစ်ပေးတဲ့သဘောနှင့် ချီသုတ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငှက်သိုက် သွားနှိုက် တုန်းက အပေါ်ကနေပျံဝဲပြီး အောက်ဆင်းလာတဲ့ အဲဒီကျီးကန်း ၂ ကောင်ကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်မိသေးတယ်မေမေ”

သူတို့မေမေဟာ နည်းနည်းလည်း တုန်လှုပ်သွားပြီး၊ စိတ် မကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်ပေါ့ကွယ်။

“မေမေကတော့ မင်းတို့လေးတွေ မေမေ့စကားကို နား ထောင်မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အတော်ဆိုးပါလား။ မင်း တို့ ကတိမတည်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူဟာ တယ် ကြောက်စရာကောင်းပါ လား သားတို့ရယ်။ မင်းတို့လေးတွေဟာ မေမေ မကြိုက်တာဆို ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတာ”

သူတို့ မေမေဟာ နောက် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ဆက်မပြော တော့ဘဲ လှေကားကနေ ဆင်းသွားပါတော့တယ်။

သူတို့မေမေ ဒီလို သိပ်ဝမ်းနည်းသွားတာကို တွေ့မြင်လိုက် ရတော့မှပဲ ဂျက်နှင့် ဂျင်းလည်း သိပ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြပါ တော့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့မေမေကို နှစ်သိမ့် တောင်းပန်ကြမယ် လို့ စိတ်ကူးပြီး လှေကားကနေ ပြေးဆင်းလိုက်ခဲ့ကြတယ်။

“မေမေရယ် နောင်ကို ဘယ်တော့မှ မနှိုက်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ သားတို့ကို ယုံပါနော်”

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းမိလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်တော် တို့အပေါ်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

ဒီတော့မှပဲ သူတို့ မေမေက

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဖန်ဂေါ်လီတွေကတော့ မရတော့ဘူးပေါ့”

မှန်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်လိုပဲ နောင် မလုပ်တော့ပါဘူး လို့ ကတိတွေ ပေးပေး၊ ကျီးကန်းတွေချီသွားတဲ့ ဖန်ဂေါ်လီလေးတွေ ထတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမျှော်စင်ထိပ်က အသိုက်ကလေးထဲ ရောက် လို့ နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သားကလေးတွေတော့ မပေါက်ဘူးပေါ့ ကွယ်။

မြေလူးငှက်ဥလေးတွေကိုတော့ သူတို့ယူခဲ့တဲ့ မူလအသိုက်ထဲ ပြန်ထားပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ။

အူတက်ဒောင် ရယ်ရခြင်း

ဆယ်လီဟာ အမြဲ ရယ်မောနေတတ်တဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် 'ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေး' လို့ ပြောရင် ရပါတယ်။ မင်းတို့လေးတွေလည်း ဆယ်လီကို အပြင်မှာ တကယ်တွေ့ရင် တကယ် ချစ်မိသွားမှာပါကွယ်။ လူတိုင်းကလည်း ဒါကြောင့် ချစ်နေကြတာပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဆယ်လီလေးဟာ ကွင်းပြင်တစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ကွင်းထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ မြက်တွေဟာ ထူထပ်ပြီး လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့နေတယ်။

ဆယ်လီဟာ အေးအေးဆေးဆေးလေးပဲ လျှောက်နေတာပေါ့ကွယ်။ အဲသလို တော်တော်လေး လျှောက်လှမ်းလာတဲ့အခါမှာတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းကစားနည်းနှင့် ပျော်နေကြတဲ့ မှင်စာ ၅ ယောက်-၆ ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပြီး အံ့အားသင့် သွားတာပေါ့ကွယ်။

ဆယ်လီဟာ စာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ကူးရေးထားတဲ့ ရုပ်ပုံတွေ မြင်ထားဖူးလို့ မှင်စာလေးတွေဖြစ်မှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်တဲ့။ ဆယ်လီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားတာပေါ့။

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

အဲဒါနှင့် ချုံကွယ်နောက်မှာ ပုန်းပြီး ချောင်းကြည့်မိသွားတယ်။

မှင်စာလေးထဲက တစ်ဦးက

“ကျွန်ုပ် ခြံဝတံခါးတိုင်ပေါ်မှာ ခေါင်းနှင့် ရပ်ပြန်တယ်” လို့ အော်လိုက်ပြီး လက်တွေ့ရပ်ပြလိုက်တယ်။ ဒီလိုရပ်ပြပုံလေးဟာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပေါ့။

နောက်တစ်ဦးကပါ

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘောလုံးလေးကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ကိုယ်တစ်ခုလုံးနှင့် ရစ်ပတ်တွယ်ကပ်လိုက်ပြီး ဘောလုံးနှင့်အတူ မြေပေါ်မှာ လှိမ့်ပြသွားနိုင်တယ်” လို့ အော်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်တွေ့၊ မြေထောက်တွေကို ဘောလုံးပေါ်ကွေးပြီး တွယ်ကပ်လိုက်ပြီးတော့ ဘောလုံးနှင့်အတူ လှိမ့်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီပြကွက်ကို ကျန်တဲ့မှင်စာလေးတွေဟာ သဘောကျပြီး ရယ်ကြတယ်။

“မြေကြီးပေါ်မှာ တဗုန်းဗုန်းနှင့် ခုန်ကြပြနိုင်လား”

မှင်စာလေးတစ်ဦးက စီခနဲ မြည်တဲ့အသံမျိုးနှင့် ဘောလုံးကိုယ်လှိမ့်ပညာရှင် မှင်စာလေးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟာ-ခုန်ကြပြမယ်” လို့ ဆိုရင်းက

“ကဲ-ဟောဒီမှာကြည့်” ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ လေထဲ ခုန်လိုက်သတဲ့။

ပြီးတော့ မြောက်တက်သွားရာက မြေပေါ် ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျတယ်။ ကျုပ်လေးဟာ သိပ် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးလေးက ရာဘာဘောလုံးလေးလို ပျော့နွဲ့နေတာပေါ့။ အဲသလိုပဲ မြောက်သွားလိုက်၊ မြေပေါ်ကို ဗုန်းခနဲပြန်ကျလိုက်နှင့် တစ်ခါပြီး တစ်ခါ လုပ်ပြနေရဲ့။

ဒီလိုနှင့် သူဟာ ဆူးရိုင်းပန်းချုံတစ်ခုပေါ် သွားကျလို့ တစ်အားအော်ပြီး အပေါ်ကို ပြန် မြောက်တက်သွားပြန်ရောတဲ့။

ဆယ်လီလေးဟာ ပုန်းကြည့်နေရာက အရယ်ကို မရပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရယ်ရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ကျလာတဲ့အထိ ပါပဲ။ ဒါတောင်မှ အရယ်က မရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတော့ အူပါအပေါ်ကို တက်ဆောင့်သွားတဲ့အထိ အဖြစ်ဆိုးသွားတယ်လေ။

“အို-ဒုက္ခပဲ။ ဒုက္ခပဲ” လို့ အော်မိရင်း နာသွားတဲ့ဘက်ကို လက်နှင့် ဖိမိတယ်ပေါ့ကွယ်။

‘အူတက်မတတ် ရယ်မိတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကလေးတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့နော်။ ခု ဆယ်လီဟာ အူတက်တဲ့အထိ အော်ရယ်မိတယ်ပေါ့ကွယ်။

အဲသလို ရယ်လိုက်တဲ့အသံကို မှင်စာလေးတွေ ကြားသွားတာပေါ့။

ဆယ်လီရဲ့ရယ်သံလေးက သိပ်သာယာတယ်လေ။ သာယာလွန်းလို့ ‘ဘယ်သူများ ခုလို ရယ်လိုက်တာလဲ’ လို့ မှင်စာလေးတွေက သိချင်စေနှင့် ချုံပုတ်နား ပြေးလာကြတယ်။ ဒီတော့ အရယ်မရပ်နိုင်ရှာသေးတဲ့ ဆယ်လီလေးကို သူတို့ မြင်သွားတယ်။ နံဘေးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်နှိပ်ကိုင်ထားရင်း ရယ်နေတာလေ။

အဲသလို လက်နှင့်နှိပ်ထားပြီး ရယ်နေတဲ့ဆယ်လီကို မှင်စာလေးတွေက စိတ်ပူသွားမိတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်။ လက်နှင့် နံဘေးကို ဘာလို့ ဖိကိုင်ထားတာလဲ။ နာနေလို့လား” လို့ ပြိုင်တူအော်မေးကြတယ်။

“အူ တက်သွားလို့ပါရှင်။ အူ တက်လွန်းလို့ အသက်တောင် ရှူလို့ မရတော့ဘူး။ လမ်းတောင်မှ လျှောက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား မသိတော့ဘူး” လို့ ဆယ်လီက ဖြေတယ်။

ဒီတော့ အကြီးဆုံးမှင်စာက

“အို-သနားစရာပါပဲလား။ ဒီလို အူတက်သွားရအောင် ဘယ်သူကများ ပင့်တင်လိုက်လို့လဲကွယ်။ မင်းလေးကများ အပ်နှင့် ထိုးပြီး ပင့်တင်မိလိုက်လို့လား။ အပ်က အတော်ချွန်နေလို့များလား”

“အို-အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ဒီလို မလုပ်မိပါဘူး” လို့ နာတဲ့ကြားက ဆယ်လီဟာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့လေးတွေဟာ ရယ်ရွှင်မြူးထူးနေတဲ့ ဆယ်လီရဲ့မျက် လုံးစိမ်းစိမ်းလေးတွေကို ကြည့်မိပြီး

“သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပဲကွယ်။ တစ်ယောက် ယောက်ဟာ အူကိုတက်အောင် မြှောက်တင်လိုက်လို့သာ လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တာ ဖြစ်ရမယ်။ တကယ့် သနားစရာလေး”

“အို-ရှင်- ကျွန်မကို ပိုပိုပြီးရယ်အောင် မလုပ်ကြပါနှင့် ရှင်။ အူတက်ရလွန်းလို့ သေမတတ် ခံစားနေရပြီ။ အို ဘုရား ဘုရား။ အရင်က ဒါမျိုး တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဆူးပင်တွေ အပေါ် ရှင်တို့ထဲက မှင်စာတစ်ကောင်ကျပြပြီး ဘောလုံးနှင့်အတူ အပေါ်ကို မြောက်တက် သွားကတည်းက အူတက်အောင် ရယ်မိတာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမှန်းမသိအောင်ပဲ ရယ်လိုက်မိတော့တယ်”

ဆယ်လီ ပြောပြောဆိုပဲ ရှေ့ကို နည်းနည်း လှမ်းလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မိတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အူက တက်တုန်းပဲရှိတာမို့ တစ် အားနာပြီး လျှောက်လို့မရဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။

မှင်စာလေးတွေဟာ ဆယ်လီကိုကြည့်ပြီး သိပ် သနား သွားကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြတယ်။

“မိန်းမအိုကြီး ‘ဆနစ်ပစ်’ ကို အကူအညီ သွားတောင်းကြမှ ထင်ပါရဲ့။ သူကတော့ အူတွေကို ပြန်ဆွဲချတတ်တယ်။ ဒီလိုမှ သူ့အကူ အညီ မရရင်တော့ မိန်းကလေးခမျာ လမ်းလျှောက်လို့ ရနိုင်တော့မယ့် ပုံ မရှိဘူး။ သူ့လို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ခုလို ခံစားနေရတာကို ရှက်မိမှာပဲနော်”

ဒီလိုနှင့် မှင်စာလေးတစ်ကောင်က

“မိန်းမအိုကြီး ဆနစ်ပစ်ရေ” လို့ ၂ ကြိမ် အော်ခေါ်လိုက် တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲဗျို့။ ခင်ဗျားကြီး အမြန်လာမှ ဖြစ်မယ်” လို့လည်း အော်ပြောလိုက်တယ်လေ။

ဒီခဏမှာပဲ သူတို့ရဲ့ အနီးက ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ တံခါး လေးတစ်ချပ် ပွင့်လာပြီး၊ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ဦး ထွက်လာတယ်ပေါ့ကွယ်။ မိန်းမဝဝကြီးရဲ့ ဆံ့နွယ်ခွေတွေဟာ ခါးအထိ ရောက်နေတယ်။ ခါးမှာ ကတ်ကြေးနှင့်အတူ ပေကြီးတစ်ခု ချိတ်ထား တယ်လေ။

“ဟေ့-ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ဒီ သနားစရာ ကလေးမလေးဟာ နံစောင်းကနေ အူ တက်သွားခဲ့လို့ လမ်းတောင် လျှောက်မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်လေ” လို့ မှင်စာတစ်ဦးက ပြောပြလိုက်ရင်း

“အူတွေ ပြန်ကျအောင် ခင်ဗျား လုပ်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ညှပ်ထုတ်ပေးလို့ ရတယ်လေ” လို့ မိန်းမအိုကြီး ဆနစ်ပစ်က ပြောတယ်ပေါ့ကွယ်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာပဲ ခါးမှာချိတ်လာတဲ့ ကတ်ကြေးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

ဆယ်လီဟာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီးတော့

“အို-ကျွန်မအူတွေ မဖြတ်ချင်ဘူးရှင့်” လို့ အော်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကျွန်မရဲ့အူက ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်ရလောက်အောင်လည်း မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းရဲ့အူက ဘယ်လိုအူမျိုး မို့လို့လဲကွယ်”

“ရယ်လွန်းလို့ တက်ရတဲ့အူလေ”

“အို-ဒါမျိုး ဖြစ်ရတယ်လို့။ တို့တော့ ကြားဖူးပေါင်တော်။ ကဲ-မရှည်နှင့်။ ဒီကိုလား။ အူကို ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်ရမယ်။ ဒါမှပဲ မင်း လမ်းလျှောက်လို့ ရလိမ့်မယ်။ မင်းလို အူတက်တာမျိုး တခြား သတ္တဝါတွေကို ကူးစက်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မင်းက သိပ်မိုက်တဲ့ ကလေးမလေးပဲ”

“ဟာ-မဖြတ်ချင်ဘူး။ မဖြတ်ချင်ဘူး”

ဆယ်လီဟာ ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ထွက်ပြေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နံစောင်းက အူကတက်နေတော့ ပြေးရင်းနှင့် ရပ်လိုက်ရတယ်။

ကတ်ကြေးကြီးကိုပိုင်ပြီး အနားရောက်လာတဲ့ ဆနစ်ပစ်ကို မြင်လိုက်တဲ့ တစ်ခဏမှာပဲ သူ့မေမေပြောဖူးတာကို သတိရမိလိုက်တယ်။

“အူတက်တဲ့လူဟာ ခါးကို ကိုင်းလိုက်ပြီး လက်ချောင်းတွေ နှင့် ခြေဖျားကိုထိတဲ့ လှေကျင့်ခန်းကို လုပ်ပေးရတယ်” ဆိုတာပေါ့ကွယ်။

“အဲဒီမိန်းမအိုကြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်မလာခင် ငါ အဲဒီ လှေကျင့်ခန်းကို အချိန်မီ လုပ်ကြည့်မယ်”

ဒီလိုနှင့် ဆယ်လီဟာ ခါးကို ရုတ်တရက်ကိုင်းလိုက်ပြီး ခြေချောင်းလေးတွေကို လက်နှင့်ထိရတဲ့ လှေကျင့်ခန်းကို လုပ်လိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။ ခါးကိုလည်း ပြန်ဆန့်လိုက်ရော အူဟာ ရုတ်တရက် ပြန်ကျသွားတယ်။

“အူ ပြန်ကျပြီရှင့်။ အို-ကျွန်မ မနာတော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီး ဆနစ်ပစ်ရေ။ ကျွန်မကို ဘာနှင့်မျှ မကုပါနှင့်တော့ရှင့်” လို့ ဆယ်လီက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အို-အဲဒါ အူပြန်ကျတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မင်း ခါးကုန်း လိုက်လို့ ပြတ်ကျသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအတိုင်းဆို မင်း ပြန်နာဦးမှာပဲ”

ဒါပေမယ့် ဆယ်လီဟာ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ ‘တော့တာ ဘိုင့်ဘိုင့်’ လုပ်ပြီး၊ အိမ်ကို ပြေးတော့တာပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုပြေးနေရင်း လမ်းတစ်နေရာရောက်တော့ မှင်စာလေး ဆူးချုံပေါ်ကိုကျပြီး ပြန်မြောက်တက်သွားတာကို သတိရလိုက်တာမို့ ရပ်လိုက်ပြီး အော်ရယ်မိပြန်တယ်။

ဒီအခါ အူ နောက်တစ်ခါ တက်သွားပြန်လေရော။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အော်ပြီးပြောမနေတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိန်းမအိုကြီးဆနစ်ပစ်ရဲ့ ကတ်ကြေးကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး ကြောက်လို့ပဲပေါ့ ကလေးတို့ရေ။

ကလေးတို့လည်း ဆယ်လီလေးလို ရယ်လွန်းလို့ အူတက်တာ မျိုး ဖြစ်ဖူးသေးလား။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆယ်လီလေး လှေကျင့်တဲ့ လှေကျင့်ခန်းပဲ စမ်းလုပ်ကြည့်ကြပေါ့။ ။

မောင်လက်ဆော့ကို ဆုံးမခြင်း

တစ်ခါက 'အူမြူးတဲ့ရွာ' ကလေးမှာ အင်မတန်မှ မရိုးဖြောင့်တဲ့ မှင်စာလေးတစ်ဦး နေထိုင်သတဲ့ကွယ်။ အဲဒီမှင်စာလေးရဲ့ နာမည်က 'မောင်လက်ဆော့' ဆိုတဲ့အတိုင်း သူဟာ လက်ဆော့လွန်းလို့ ပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါသွားရစမြဲပဲတဲ့။

သူဟာ ဒေါ်ချယ်ရီရဲ့ဆိုင်ပေါ်က ဗန်းမှာ တင်ရောင်းထားတဲ့ ပန်းသီးကို လှစ်ခနဲ ဆွဲယူတတ်တယ်။

ဒေါ်ဆပ်ပြာရဲ့ဆိုင်က ဘီစကွတ်မုန့်ဘူးကို အလစ်သုတ်တတ်တယ်။

အဘွားကြီးလူစီရဲ့ခြံထဲက ပန်းပွင့်ကို လူလစ်တာနှင့် ဝင်ခူးတတ်သလို၊ လယ်သမားကြီး ဦးပြောင်းရဲ့ စိုက်ခင်းထဲက သစ်တော်သီးတွေ ခိုးတတ်သေးသတဲ့ကွယ်။

ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘာပဲပျောက်ပျောက် 'မောင်လက်ဆော့ရဲ့ လက်ချက်ပဲ' လို့ အားလုံးက ယူဆလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မြင်မိတာမျိုး မရှိရအောင်ကို မောင်လက်ဆော့ဟာ ကျွမ်းကျင်လွန်းတယ်လေ။

တစ်နေ့တော့ လယ်သမားကြီး ဦးပြောင်းက "သူ့ကိုဖမ်းမိအောင် နည်းလမ်းတစ်ခုခု ရှာနိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်" လို့ ပြောတယ်ပေါ့။

ဖန်းဈေ့ပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒီတော့ အဘွားကြီး လူစီက

“ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုယ်မျက်လုံးနှင့် အသေအချာ တပ်တပ် အပ်အပ်မမြင်ရဘဲ မောင်လက်ဆော့ကို ‘သူခိုး’ လို့ မစွပ်စွဲချင်ပါဘူးတော်” လို့ ဆိုလိုက်တယ်။

ဒေါ်ချယ်ရီကပါ

“ဒေါ်လူစီပြောတာ မှန်တယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း သက်သေအထောက်အထား မခိုင်လုံဘဲ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် မစွပ်စွဲချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်လက်ဆော့လို လူငယ်ကို အထောက်အထားရှာ ဖမ်းဖို့ဆိုတာကလည်း အခက်သား”

အဲဒီအခိုက်လေးမှာပဲ နာရီပြင်သမား ‘ဦးတစ်တောက်’ ရောက်လာတယ်ပေါ့။ သူဟာ အသက်အရွယ် နည်းနည်းကြီးနေတာဆိုတော့ ခါးက ကုန်းချင်ချင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ တောက်ပစူးရှပါတယ်။

လယ်သမားကြီးဦးပြောင်းက

“ဗျို-ဦးတစ်တောက်။ ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ” လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ...

“အခု ကျုပ်တို့ကိစ္စမှာ အကြံဉာဏ်ပေးတတ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဦးနှောက်အကူအညီ လိုနေပြီဗျို။ မောင်လက်ဆော့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိချင်တယ်လေ။ ခိုးတဲ့အမှုနှင့် အပြစ်ပေးချင်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်ဗျာ-သူက လျင်လွန်းလို့ ဖမ်းဖို့ ခက်နေတယ်။ ခင်ဗျားများ သူ့ကို မိနိုင်မယ့်နည်းလမ်း စဉ်းစားပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

ဦးပြောင်းက ခုလို မေးလိုက်တော့ နာရီပြင်သမား ဦးတစ်တောက်ဟာ စဉ်းစားသလို ခဏတွေးနေပြီး

“ကျုပ် စဉ်းစားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ မောင်လက်ဆော့က ဈေးဘက်ကပြန်တိုင်း ကျုပ်နာရီဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားနေကျလေ။ သူလာတဲ့အချိန်ကို မှန်းပြီး နာရီတစ်လုံးကို ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါ်မှာ ‘အပြင်သွားတယ်’ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားလိုက်မယ်လေ”

လယ်သမားကြီး ဦးပြောင်းက

“ကျွန်တော်တို့ ချုံပုတ်ထဲကနေ စောင့်ချောင်းလို့တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သိပ်လျင်တဲ့အကောင်။ ပြီးတော့ လူရိပ်လူယောင် မမြင်ပြန်ရင်လည်း သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းဖို့လုပ်နေတာ ထင်ပြီး ယူချင်မှ ယူတော့မှာ”

“ကဲ-နားထောင်ကြ” ဆိုပြီး ဦးတစ်တောက်က ပြုံးလိုက်တယ်။

“အဲဒီနာရီဟာ နှိုးစက်ပေး ချိန်ထားပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ နှိုးစက်ဟာ အချိန်တန်တာနှင့် မြည်တော့မှာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့က ၁၂ နာရီမှာ မြည်ဖို့ ချိန်ထားလိုက်မယ်လေ။ သူဟာ နာရီရောင်းဖို့ ဈေးကိုလည်း ရောက်သွားရော၊ နှိုးစက်က မြည်ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကလည်း သူ့ရှေ့ရောက်သွားပြီး ‘ငါ့နာရီ ပြန်ပေးစမ်း’ လို့ တောင်းမယ်လေ”

“အင်း-အဲဒီအကြံဉာဏ် မဆိုးဘူး” လို့ အားလုံးက သဘောတူကြတယ်ပေါ့ကွယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကတော့ ဈေးထဲမှာ ကြိုပြီးရောက်နေကြဖို့ လိုမယ်နော်”

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်နေ့မနက် မောင်လက်ဆော့ဟာ နာရီ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်မယ်အလုပ် သူ့ရဲ့ စူးရှသွက်လက်တဲ့ သူ့ခိုးအကြည့် ဟာ ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်က အစိမ်းရောင်နာရီအသစ်လေး ကို မြင်လိုက်ပါတယ်။ သူဟာ အံ့သြပြီးငေးနေရာက တံခါးဘက် အကြည့်အရောက်မှာပဲ။ ‘အပြင်သွားတယ်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုပါ မြင်ပါလေရောကွယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အရောင် ပိုတောက်သွားတာ ပေါ့။ ဘေးဘီကို ဖျပ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တွေးလိုက် တယ်။

‘တစ်ယောက်မျှတော့ မတွေ့ရဘူး။ ကံကောင်းထောက်မ တယ် ဆိုရမလား မသိဘူး။ ငါ့အင်္ကျီအိတ်တွေကလည်း အကြီးကြီး တွေပဲ။ အဲဒီအထဲက တစ်အိတ်အိတ်မှာ ထည့်ထားလိုက်လို့က ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိနေတာကို ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။ နာရီလေးကို အပေါ်ကနေ ငါ့လက်ကိုင် ပဝါအနီလေးနှင့် အုပ်လိုက်တော့ကော ဘယ်သူ ရိပ်မိနိုင်မလဲ’

သူဟာ နာရီလေးကို အသာယူလိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်တယ်။ အဲဒီနောက် ဈေးဘက်ကို လေတချွန်ချွန်လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

သူက ‘ဒီနာရီဟာ ဈေးကောင်းရမှာပဲ’ လို့ တွေးလာတယ်။ ဈေးကောင်းရတာနှင့် နောက်တစ်နေ့ နောက်တစ်မြို့ကို သွားဖို့ စိတ်ကူး တယ်။

အဲဒီနံနက်က ဈေးတစ်ဈေးလုံး လူတွေ ပြည့်နေသလို ထင်ရ တယ်။ မောင်လက်ဆော့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေသလို ရှိတယ်။ အချင်း ချင်း တံတောင်နှင့် တို့ပြသလို ရှိတယ်။

မောင်လက်ဆော့ဟာ ‘ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ’ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မျှ မဖြေကြားဘူး။

အဲဒီနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီကတည်းကပဲ မြို့က သတင်းဆော် ဩတဲ့လူဟာ ဈေးကို ပတ်ချာလှည့်ပြီး “နာရီ ပျောက်သလား၊ အခိုးခံရတာလား မသိဘူး။ ဦးတစ်တောက်ရဲ့နာရီဆိုင် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်က လှပတဲ့ အစိမ်းရောင်နာရီကလေးတစ်လုံး ပျောက်ခြင်း မလှ ပျောက်သွားပါတယ်။ တွေ့မြင်သူရှိရင် လာပြန်ဖို့ပေးပါ” လို့ မောင်းတီးကာ ဆော်ဩတယ်လေ။

အဲဒီတုန်းမှာ အဘွားကြီး ဒေါ်လူစီကတောင် မောင်လက် ဆော့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး

“ငါတော့ မမြင်မိဘူး။ မင်းကောကွယ်” လို့ မေးသေး တယ်လေ။

“ဟာ-ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ” လို့ မောင်လက်ဆော့က လိမ်ပြော လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် တွေ့လို့ကတော့ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ ဦး တစ်တောက်ကို အမြန်သွားပေးတော့မှာပေါ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးတစ်တောက်က “ကျုပ်တော့ နာရီ အခိုး ခံလိုက်ရပြီလေ” လို့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့အသံကြီးနှင့် ဆိုတယ်။

“ကဲ-မောင်လက်ဆော့ရေ။ တကယ်လို့ သူ့ခိုးကို မိပါပြီတဲ့။ အဲဒီအခါကျရင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ” လို့ မေးလိုက် သည်။

“ခိုးတဲ့လူကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့ကတော့ ကောင်း ကောင်း အပြစ်ပေးသင့်တာပေါ့” လို့ မောင်လက်ဆော့က ဆိုတယ်။

“ပေးရမယ့်အပြစ်ကလည်း တစ်ရွာလုံးကလူတွေ သူတင်ပါးကို ဝိုင်းပြီး ရိုက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတောင်မှ သူခိုးစိတ် မပျောက်သေးဘဲ ခိုးတာမျိုးလုပ်ရင် ‘ဒေါသကြီးတဲ့ မှော်ဆရာကြီး’ ဆီ သွားပို့ပြီး ဆုံးမခိုင်းရမယ်။ သူကတော့ အချိန်တိုတိုလေးနှင့် ကုစားပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အေး-မောင်လက်ဆော့ပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထောက်ခံတယ်” လို့ အေးလုံးကလည်း သဘောတူခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။

အဲသလိုနှင့် ၁၂ နာရီထိုး သံချောင်းခေါက်တဲ့အသံနှင့် အပြိုင်ပဲ မောင်လက်ဆော့ရဲ့အိတ်ထဲက နှိုးစက်နာရီလည်း ရုတ်တရက် ထမြည်တော့တယ်။

“ဟာ-ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အသံကြီးက ဦးတစ်တောက် နာရီဆိုင်က နာရီတွေထဲမှာ အသံအကျယ်ဆုံး နာရီလိုပါပဲလား”

‘ကလင် ကလင် ကလင်’ ထမြည်လိုက်တဲ့အသံဟာ မောင်လက်ဆော့ရဲ့ အရေပြားတွေကိုတောင် ဆွဲဆုပ်လိုက်သလိုမျိုး။

‘ကလင် လင် ... လင် ... လင်’

နာရီက နှိုးစက်မြည်သံဟာ ကျယ်လောင်လှတော့တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ တဟားဟားတဝါးတဝါး ရယ်ကုန်ကြတယ်။

မောင်လက်ဆော့ကတော့ အသံမြည်နေတိုင်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လို့။ သူ့လက်ကလည်း အိတ်ထဲကနာရီကို အသံတိတ်အောင် အုပ်လို့။

“ဘုရားရေ-ဘာတွေ ထဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ဒီ နာရီနှိုးစက်သံတွေက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲဟေ့” လို့ မောင်လက်ဆော့က အော်တယ်။

“အဲဒါ မင်းအိတ်ထဲကနာရီ မြည်နေတာလေ”

ဦးတစ်တောက်ဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတဲ့ မောင်လက်ဆော့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“မင်းရဲ့အိတ်ထဲမှာ ဘာထည့်လာခဲ့သလဲ။ ပြောစမ်း” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မ ... မ ... ဘာမျှ မထည့်ခဲ့ပါဘူး။ လက်ကိုင်ပဝါက လွဲလို့ ဘာမျှမရှိပါဘူး”

“လက်ကိုင်ပဝါက ခုလို မမြည်နိုင်ဘူးကွ”

‘ကလင် ... ကလင်’ လို့ ဆက်ပြီးမြည်နေတဲ့ အသံတွေဟာ ရပ်သွားတော့မယ့်ပုံ မရှိဘူး။ မြည်ပြီးရင်း မြည်ရင်းပဲ။

“မင်းရဲ့အိတ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပဝါပဲ ရှိပြီး မြည်နေတယ်ဆိုရင်တော့ တန်ခိုးမန္တန်နှင့် မန်းမှုတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါမို့လို့လားကွ”

ဦးတစ်တောက်ဟာ မောင်လက်ဆော့ရဲ့ အသံမြည်တဲ့ အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီးထုတ်လိုက်တော့၊ နှိုးစက်ပေးထားတဲ့ အစိမ်းရောင်နာရီလေး ပါလာတော့တာပေါ့ကွယ်။

“အို-ကျုပ်ဆိုင်က စားပွဲတင်နာရီစိမ်းလေးပါလား။ လက်စသတ်တော့ မင်းရဲ့အိတ်ထဲ ရောက်နေတာကိုး။ အရင်က လူတွေ အမျိုးမျိုးပျောက်ကြရာကြောတာဟာလည်း မင်းကြောင့်ပဲ။ မင်းဟာ သူခိုးလေး။ လူတိုင်း ရွံရှာနေကြတဲ့ သူခိုးလေးပဲ။ ခုတော့ ဘယ်လိုမင်းကို အပြစ်ပေးရတော့မလဲဆိုတာ ငါတို့ သိပြီဟေ့”

မောင်လက်ဆော့ဟာ စောစောတုန်းက သူ အကြံပြုခဲ့တဲ့ အတိုင်း ရွာကလူတွေဟာ တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ သူတင်ပါးကို ဝိုင်းပြီး ရိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်။ အားလုံးဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ရိုက်ကြ တယ်လေ။ နောင်ကြည့်သွားအောင်လို့ပေါ့ကွယ်။

မောင်လက်ဆော့ဟာ 'ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူး' ခံရပြီပေါ့။ အကြမ်းဆုံး၊ အနာဆုံးဖြစ်အောင် ရိုက်နိုင်ခဲ့တာကတော့ လယ်သမား ကြီးဦးပြောင်းရဲ့ လက်ကြမ်းကြီးပဲပေါ့ကွယ်။

ဦးတစ်တောက်ဟာ သူ့နာရီကို ယူပြီး ပြန်သွားဖို့လုပ်တော့ တယ်။

မောင်လက်ဆော့တစ်ယောက် လှည့်ကွက်မိတာကို သိနေကြ တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောနေတုန်းရှိ တယ်။

မပြန်ခင် ဦးတစ်တောက်က

“ဒီလိုရိုက်လို့မှ ခိုးတဲ့အကျင့်ကို မပျောက်နိုင်သေးဘဲ ဆက်ခိုးနေရင်၊ နောက်တစ်ခါ 'ဒေါသကြီးတဲ့ မှော်ဆရာကြီး' ဆီ ပို့ဖို့ မင်းပေးခဲ့တဲ့ အကြံကိုလည်း သတိရဦးနော် မောင်လက်ဆော့” လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

မောင်လက်ဆော့ဟာ အဲဒီနေ့ကစပြီး နောက်ကို မခိုးမိအောင် သတိထားတော့တာပေါ့ကွယ်။

ခုဆို သူဟာ ရိုးရိုးသားသားဘဝကို ရောက်လာပြီ။ တစ်ယောက် တစ်ချက် ရိုက်လိုက်တဲ့အဖြစ်ဒဏ်ဟာ ခိုးတတ်၊ လက်ဆော့တတ်တဲ့သူအကျင့်ကို ပျောက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ပါပဲ။ ။

အရုပ်အိမ်ကလေး

လင်ဒါလေးရဲ့မွေးနေ့မှာ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ လက် ဆောင်လေးတစ်ခု ပါလာခဲ့တယ်။ ပထမ အထုပ်ကြီးကို ဖြည့်လိုက် တယ်။ နောက်တော့ စက္ကူကို ခွာတယ်။ ဒီအခါ ဘူးအဖုံးပေါ်မှာ ခေါင်မိုးစိမ်း၊ ရှေ့တံခါးအစိမ်း၊ ခေါင်းတိုင်နီ ၂ ခု၊ တံခါးချပ်တွေပါတဲ့ အိမ်လှလှကလေးကို တွေ့ရတယ်။

“အိုး-တိုက်အိမ်ကလေး။ ပုံစံက ချစ်စရာဟယ်”

လင်ဒါဟာ ရုတ်တရက်ရေရွတ်မိလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဘူးအဖုံးလေးကို ဆွဲဖွင့်တယ်။ အဲဒီအခါ အိမ် လေးတစ်အိမ် ဆောက်လို့ရတဲ့ သစ်သားတုံးနီနီလေးတွေ၊ ခေါင်မိုး အတွက် အုတ်ကြွပ်အမိုးလေးတွေ၊ မှန်ပြတင်းတံခါးလေးတွေ၊ ရှေ့ တံခါးစိမ်းလေးနှင့်အတူ၊ မီးခိုးရောင် ခေါင်းတိုင် ၂ တိုင်ရယ် တွေ့ရ တယ်။

လင်ဒါရဲ့မေမေက ပြောတယ်လေ။

“အဲဒါဟာလေးတွေက သမီးအိမ်ဆောက်ဖို့ ဥစ္စာလေးတွေ။ ဘူးအဖုံးပေါ်က အိမ်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဆင်လိုက်ရင် အိမ်လှလှကလေး တစ်လုံး ဖြစ်လာမယ်လေ”

အဲသလိုနှင့် လင်ဒါဟာ အုတ်ခဲပုံစံသစ်သားတုံးလေးတွေကို နံရံလေးတစ်ခုဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ နံရံအကန့် ကလေးထဲမှ ပြတင်းတံခါးကို ထည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ နံရံလေးတွေရဲ့ အပေါ်ကနေ အုတ်ကြွပ်မိုးလေးတွေ မိုးလိုက်တယ်။ အမိုးလေးတွေ ပေါ်မှ အပေါက်ကလေးတွေ ပေါ်လာတာနှင့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်၂ ခုကို စိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ရှေ့ပေါက်မှာရှိနေတဲ့ ပတ္တာလေးမှာ တံခါးကို ချိတ်လိုက်တယ်။ တံခါးလေးပေါ်မှာလည်း လူခေါ်ခေါင်းလောင်း သေးသေးလေး ပါသေးတယ်။ နှိပ်လိုက်ရင် ‘ကလင် ... ကလင်’ လို့ မြည်တယ်။

“ကြည့်ပါဦးမေမေ”

လင်ဒါဟာ ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ပြီးတဲ့ အိမ်ကလေးကို သဘောကျနေရင်း

“လှလိုက်တာနော်။ ခုဆို သမီးလည်း အိမ်တစ်လုံး ဆောက် တတ်ပြီ။ သိလား။ အဲဒါတွေ ပြန်ဖြုတ်ပြီး သမီး ဆောက်ပြရဦးမလား ဟင်”

“အေး-မေမေ ကြည့်ချင်တယ်”

လင်ဒါဟာ သူ့မေမေက ကြည့်ချင်တယ် ဆိုတာနှင့်ပဲ ဆောက်ပြီးသားအိမ်ကလေးကို တစ်ခုချင်း ပြန်ဖြုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆင်တယ်။

အဲဒီနေ့က ဖြုတ်လိုက်၊ ဆင်လိုက်နှင့်လုပ်တာ ၆ ကြိမ်တိတိ ပေါ့။

အရုပ်ကလေးတွေက လင်ဒါဆောက်နေတဲ့ အိမ်ကလေးကို ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ‘လင်ဒါဟာ ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တာ’ လို့လည်း သူတို့ မှတ်ချက်ချကြတယ်လေ။

အဲဒီညက အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ လင်ဒါဟာ သူ့ဆောက်ထား တဲ့အိမ်ကလေးကို အရုပ်ကလေးတွေထားတဲ့ ဗီရိုလေးရှေ့မှာ ထားသွား မိတယ်။

ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကလေးက အိမ်ကလေးရဲ့တံခါးကို ဖွင့် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကလေးညွတ်ဝင်ပြီး အထဲကိုလျှောက် ကြည့်တယ်။

တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်က ဝတာခို့ တံခါးပေါက်ထဲကို ဝင်ဖို့ ကိုယ် မဆံ့ဘူး။

သံပတ်ပေးထားတဲ့ ကြွက်ကတော့ အထဲကို ပြေးဝင်တယ်။

ပြီးတော့ ဗီရိုလေးထဲက အရုပ်သေးသေးလေးလေးတွေမှန် သမျှ အဲဒီအိမ်ကလေးထဲကို ဝင်ကြတာပေါ့ကွယ်။ သူတို့စိတ်ထဲ မှာလည်း သူတို့မြင်ဖူးသမျှ အိမ်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးလို့ပဲ ခံစား မိကြတယ်။

ပန်ဒါဝက်ဝံလေးက

“လင်ဒါက အိမ်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ ဉာဏ်ကောင်းတယ် နော်။ ဆောက်တာက မြန်လည်းမြန်ပါ။ ဒီအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်လာဖို့ အတွက် ၁၀ မိနစ်တောင် ကြာလိုက်မယ် မထင်ဘူး” လို့ပြောတယ်။

ဖန်းထွေပြည်စာအုပ်တိုက်

လင်ဒါဟာ မကြာမကြာဆိုသလို အိမ်ကလေးဆောက်တမ်း ကစားလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ဦးလေးတစ်ယောက်ဟာ ရောင်စုံဆေးဘူး လေး ပေးလာတာနှင့် ပုံတွေဆွဲနေရင်း အဲဒီအိမ်ကလေးကို မေ့နေပါ ရောတဲ့ကွယ်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ညမှာ အရုပ်ကလေးတွေဟာ ကစားခန်းထဲမှာ ကစားနေကြတုန်း ပြတင်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒန့်အဘောက် ဆိုတဲ့ မှင်စာမလေး တံခါးခေါက်တာ ဖြစ်ရမယ်” လို့ ဆိုပြီး၊ ဝက်ဝံရုပ်လေးဟာ ပြတင်းတံခါး ပြေးဖွင့် လိုက်တယ်။

မှင်စာမလေး ‘ဒန့်အဘောက်’ ဟာ ဝမ်းနည်းတဲ့မျက်နှာနှင့် ရပ်နေတယ်။ ငိုဖန်များလို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေပါ ပေါ်လွင်နေ တယ်။ ငိုထားတဲ့မျက်ရည်တွေကလည်း မိုးရွာချတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပြတင်းပေါက်တံခါးဘောင်ပေါ်မှာ တင်နေတယ်လေ။

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ” လို့ ဝက်ဝံလေးက မေးလိုက်တာပေါ့ ကွယ်။

“အို-အရုပ်ကလေးတွေရယ်။ သစ်တောထဲမှာရှိနေတဲ့ တို့ရဲ့ အိမ်ကို မင်းတို့ သိပါတယ်နော်” လို့ ဒန့်အဘောက်က မေးရင်း

“မို့ပွင့်အကြီးကြီးနှင့် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ရယ်လေကွယ်။ ခုတော့ ပျက်စီးပါပြီကောလား။ သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်ကလေးတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး မို့ပွင့်ကြီးကို ကန်သွားခဲ့လို့လေ။ အဲဒီအချိန် တုန်းက တို့ဟာ အိမ်ထဲမှာ ရှိမနေခဲ့လို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင် တို့ပါ သူ့ ခြေထောက်နှင့် အကန်အကျောက်ခံရလောက်တယ်။ ခုဆို တို့မှာ နေစရာအိမ် မရှိတော့ဘူးပေါ့။ မို့ကလည်း တစ်ခါပေါက်ပြီးရင်

ဖန်းထွေပြည်စာအုပ်တိုက်

ထပ်မပေါက်တတ်ဘူး။ ခိုလှုံစရာမရှိတဲ့ တို့ဘဝဟာ အချမ်းဒဏ်ကို ဘယ်လို ခုခံရပါ့မလဲနော်ကွယ်။ တို့အနေနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆို တာ မင်းတို့ဆီက အကြံတောင်းမလို့ပါ”

လင်ဒါ မကြာမကြာ ဖြုတ်လိုက်ဆောက်လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ အိမ်ကလေးကို ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ကလေးက လှည့်ကြည့်မိသွားတယ်။ အဲဒီအိမ်လေးဟာ အရုပ်တွေထားတဲ့ ဗီရိုလေးရှေ့မှာ ရှိနေတယ်။

ပန်ဒါလေးက

“လင်ဒါရဲ့အိမ်ကလေးကို သဘောမကျဘူးလား။ အိမ်ကလေးက ချစ်စရာလေး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုယ်နှင့်လည်း ဆုံတယ်။ ခင်ဗျား မကြိုက်နိုင်စရာမရှိလောက်ဘူး ထင်ပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

မှင်စာမလေးဟာ ချက်ချင်း ပျော်သွားတယ်။ ရှေ့တံခါးအနီးမှာ သွားရပ်ပြီး

“ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကလေးကို တောထဲအရောက် ဘယ်လို သယ်ရမှာတဲ့လဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဒီအိမ်က အလုံးလိုက် သယ်စရာမလိုဘူး။ တစ်ခုချင်း ဖြုတ်ယူသွားပြီး ပြန်ဆင်လိုက်ရုံပဲ။ ကဲ-ဘယ်လို ဖြုတ်ရသလဲ ဆိုတာ ပြမယ်” လို့ ဝက်ဝံလေးက ပြောတယ်။

အဲဒီနောက် အိမ်ကို တစ်စစီဖြုတ်ပြီး၊ ဖြုတ်ထားတဲ့အရာလေးတွေကို တစ်ခုချင်း သေတ္တာထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးထည့်သွင်းပေးတယ်ပေါ့ကွယ်။

အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ပြီးတာနှင့် ပန်ဒါဝက်ဝံကော တက်ဒီဝက်ဝံပါ သေတ္တာလေးကို ရှေ့နောက်မပြီး တောထဲ သယ်ဆောင်လာတော့

တာပေါ့။ ဒီလို သယ်ဆောင်လာတဲ့သေတ္တာကို မှင်စာမလေး ဒန့်အဘောက်က ဘယ်မှာ နေရာချရမယ်ဆိုတာ ပြတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် ဝက်ဝံရုပ်လေး ထင်သလိုတော့ အိမ်ဖြစ်အောင် တစ်ခုချင်းပြန်ဆင်ဖို့ မလွယ်ခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ လင်ဒါရဲ့အိမ်ဆောက်ခဲ့တဲ့ပုံစံကို ခဏခဏ မြင်ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပဲလေ။ အဲဒါတောင်မှ ပဲ လင်ဒါဆောက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘူး။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို ပြတင်းတံခါးတပ်ရမယ့်အပေါက်မှာ စိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတွေမှာ တံခါး မတပ်မိဘူး။ အားလုံးပဲ ကမောက်ကမတွေ လျှောက်ဖြစ်ကုန်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်လေးက

“လင်ဒါကိုပဲ အကျိုးအကြောင်းသွားပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းရင် ကောင်းမယ်။ သူ့အိမ်ကို ခုလို ခဏ ငှားသုံးမိခဲ့တာကို တော့ လင်ဒါလေး စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကဲ တက်ဒီ ဝက်ဝံရေ။ နင်ပဲ လင်ဒါကို သွားခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဒီလိုနှင့် ဆိုပါတော့ကွယ်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ လင်ဒါဟာ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတက်ဒီ လာလှုပ်နှိုးတော့ လန့်နှိုးသွားရပြီး အတော်လေး အံ့အားသင့် သွားတယ်တဲ့ကွယ်။

အကျိုးအကြောင်းလည်း ပြောပြရော၊ လင်ဒါဟာ စိတ်တောင် မထိန်းနိုင်အောင် လှုပ်ရှားသွားပြီး၊ အိပ်ရာပေါ်က ထထိုင်မိတယ်ပေါ့။

“ငါ့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ ငါ့အိမ်ကလေးကို မင်းတို့ ယူသွားတာဟာ တကယ် မလုပ်သင့်တာပဲ” လို့ နှုတ်က တဖျစ်တောက်တောက်ပြောပြီး အဝတ်အစားလဲ ဖိနပ်စီးလိုက်တယ်။

“ကဲပါလေ-ငါကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းနှင့်လိုက်ပြီး အိမ်ကလေးကို ဆင်ပေးမယ်။ မှင်စာဒန့်အဘောက်ကို အပြီးအပိုင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မှာ မှင်စာတစ်ဦးကို မြင်ရတာဟာ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းမှာပဲနော်”

နောက်ဆုံးတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့်အတူ မှင်စာတောအုပ်ထဲ လင်ဒါ ရောက်ရတော့တယ်။

မြက်ခင်းပေါ် စုပုံချထားတဲ့ အိမ်ဆောက်ကိရိယာလေးတွေရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ အရုပ်ကလေးတွေ အကုန်လုံး ရောက်နေကြတယ်လေ။

လင်ဒါဟာ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်အောင် တစ်ခုချင်း တပ်ဆင်ပေးလိုက်တယ်။ လကလေးက သာနေတဲ့အတွက် အဲဒီအလင်းရောင်နှင့်ပဲ အိမ်ကလေးဖြစ်လာအောင် ဆောက်လို့ ရခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။ ၁၀ မိနစ်လောက်အကြာမှာ အိမ်ဆောက်လို့ ပြီးနေပြီပေါ့။

မီးခိုးရောင်ခေါင်းတိုင်နီကလေးတွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ ရှေ့တံခါးပေါက်တွေပေါ်ကို တောက်ပတဲ့လရောင်က ကျနေတယ်။ တကယ့်အိမ်ကလေးအတိုင်း ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီလေ။

‘ဒန့်အဘောက်’ ဆိုတဲ့ မှင်စာမလေးက တံခါးပေါက်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး

“အို-ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိမ်ကလေးက လှလိုက်တာ။ တို့ရဲ့ကိုယ်လေးနှင့် ဝင်ဆံ့လောက်အောင် ကြီးပါတယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျမှပဲ ပြတင်းပေါက်တွေအတွက် ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ ယူခဲ့မယ်နော်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း ဝယ်ခဲ့မယ်။

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့ အိမ်မှာ ပြည့်စုံပြီဆိုတာနှင့် မင်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဖိတ်ခေါ်ပါ့မယ်။ လင်ဒါကော လာမယ်မဟုတ်လား” လို့ မေးတယ်ပေါ့ကွယ်။

“လာပါ့မယ်။ စိတ်ချ”

လင်ဒါဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြေပြီး အိမ်ကို အိပ်ဖို့ ပြန်ခဲ့တယ်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာကနိုးတော့မှ လင်ဒါဟာ ညက ကြုံသမျှတွေကို မယုံနိုင်အောင် ခံစားနေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ အိမ်ပုံစံလုပ်တဲ့ပစ္စည်းသေတ္တာဟာ တကယ်ပဲ မရှိတော့တာကိုး။

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို ကြည့်တော့ ပြုံးပြနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့ ဝက်ဝံရုပ်လေးရဲ့လက်မောင်းကြားမှာ စာတစ်စောင် ညှပ်ထားတာ မြင်လိုက်သေးတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာကတော့။

ခင်တဲ့ လင်ဒါလေးရေ

ဒီကနေ့ညနေ ၄ နာရီကျရင် တို့ရဲ့ မိတ်ဆုံလက်ဖက်ရည်ပွဲလေး စ၊ပါပြီ။ ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ။ အကောင်းဆုံးမုန့်တွေနှင့် ဧည့်ခံပါ့မယ်။

ချစ်မေတ္တာများစွာ
ဒန့်အဘောက်

လင်ဒါလေးက အဲဒီမိတ်ဆုံပွဲလေးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်ရောက်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

လင်ဒါလေးက သူ့စားခဲ့ရတဲ့ မုန့်ကလေးတွေကို ကလေးတို့အတွက် လက်ဆောင်ယူခဲ့ရင် ကောင်းမှာပေါ့နော်။ လင်ဒါလေးရဲ့ ပုံပြင်ကတော့ ဒါပါပဲ။

‘လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးခဲ့ရင် ကိုယ်ပါ ပျော်ရွှင်ရတယ်’ ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရပါစေလို့ ကလေးတို့အတွက် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်။ ။

မြင်းအိုကြီး

တစ်ခါက ‘လောင်းမီးခိုး’ ဆိုတဲ့ မြက်ခင်းစားကျက်ကျယ်ကြီးရှိတဲ့အရပ်မှာ အနက်ရောင်မြင်းအိုကြီးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။ သူဟာ အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာတာဝန်မျှ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ နေ့ရက်တွေကို စိမ်းစိုနေတဲ့မြက်ခင်းတွေကြားမှာပဲ စားသောက်ရင်း နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနေထိုင်ရင်း သူ ငယ်ရွယ်နုပျိုသန်စွမ်းစဉ် တုန်းက အနီးအပါးမှာရှိနေတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို သတိရလေ့ ရှိတယ်ပေါ့ကွယ်။

မြင်းအိုကြီးဟာ တကယ်ပဲ အထီးကျန်ဆန်နေပါတယ်။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ဟိုအဝေးဆီ ရောက်နေတယ်။ ၁ ကောင် ၂ ကောင် ကျတော့ ယာသမားတွေဆီ ရောက်နေတယ်ပေါ့ကွယ်။ မြင်းအိုကြီး နေထိုင်တဲ့ တစ်ဘက်ကွင်းပြင်မှာတော့ သိုးတွေ ရှိကြတယ်။

‘ဒီကောင်တွေဟာ ထုံထိုင်းလွန်းတယ်’ လို့ မြင်းအိုကြီးက တွေးတယ်။ သူ့ရဲ့ကွင်းပြင်ထဲမှာတော့ ယုန်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့လေးလံတဲ့ ခွာနင်းသံကြားတိုင်း ယုန်ကလေးတွေဟာ ကသုတ် ကရက်ထွက်ပြေးကြတယ်လေ။

‘တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးတွေနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာလည်း စိတ်ပျက်စရာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး’ လို့ မြင်းအိုကြီး တွေးမိတယ်။

‘အချိန်ကောင်းတုန်းက ငါဟာ ခွေးတွေနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖူးခဲ့သေးတယ်။ ခွေးတွေထဲမှာ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ကောင်တွေလည်း ရှိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ယာသမားဆီက ခွေး ၂ ကောင်ကတော့ ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အနားလည်း မကပ်ရဲဘူးလေ’

လမ်းအဆုံးက တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ ‘တွမ်’ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် နေထိုင်တယ်။ သူဟာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြီးထွားသန်မာလွန်းတယ်။ တခြား သူ့လို အရွယ်တူတွေထက်လည်း ပို အားကောင်းတယ်။

မြင်းအိုကြီးဟာ အဲဒီကောင်လေး ခြံဝင်းတံခါးရှေ့က မကြာမကြာဖြတ်လျှောက်တတ်တာမို့ မြင်ဖူးထားခဲ့တယ်။ သူ့လို ချာတိတ်လေးနှင့်တော့ မြင်းအိုကြီးက မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးပါဘူး။

ကောင်ကလေး တွမ် ကလည်း ဘယ်လိုလူ၊ ဘယ်လိုအရာနှင့်မျှ မိတ်ဆွေ မလုပ်တတ်ဘူး။ သူ့ကိုသူ အမြန်ထွားကျိုင်းလာတာကို သူ သတိပြုမိတယ်။ အားလုံးထက် သန်မာတယ်လို့လည်း သူ့ကိုသူသိတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အနိုင်ကျင့်လို့ရတဲ့သူကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်။

ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကိုဆို ကြောက်ကြပြီဆိုတာ တွမ် သိလာရတယ်။ သူ ရောက်လာချိန်ဆို ကြောက်ပြီးပြေးတာမျိုးကို သူ သဘောကျသလိုတောင် ဖြစ်နေမိတယ်။ သူဟာ လူတွေအပေါ်မှာတင် မကဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာလည်းကောင်း

ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း သူ့ကို မြင်လိုက်တာ နှင့် ကြောက်စေလန့်စေချင်သေးတယ်။

အဲသလို ကြောက်မိတဲ့အထဲမှာ မြင်းအိုကြီးလည်း ပါတာပေါ့ ကွယ်။ ကောင်ကလေးတွမ် ရောက်လာတာကို မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ လွတ်ရာကျွတ်ရာဆီ ကခုန်ပေါက်ပြေးမိတော့တယ်။ တွမ်ဟာ သူ့ကို မြင်ရင် ခဲလုံးကြီးနှင့် တစ်အားပေါက်တော့မယ်ဆိုတာကို သူ သိနေ တာကိုး။

ကြောင်နှင့် ခွေးတွေကလည်း တွမ်ကို မြင်လိုက်တိုင်း ပြေး မိကြတယ်။ မဟုတ်ရင် သူက ကြောင်ရဲ့အမြီးကို ဆွဲကိုင်ပြီး လွှဲယမ်း တတ်တယ်။ ခွေးတွေဆို လည်ပတ်ကြိုးကနေ အတင်းဆုပ်ဆွဲပြီး အသက်ရှူကြပ်အောင် လုပ်တတ်သေးတယ်လေ။

တစ်နေ့ကျတော့ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိလှတဲ့ ခွေးတစ် ကောင်နှင့် အတူလျှောက်လာတဲ့ ကောင်လေးတွမ်ကို မြင်လိုက်ရလို့ မြင်းအိုကြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။

ခွေးကတော့ အသက် ခပ်ငယ်ငယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အကောင် က ထွားနေတယ်။ လိမ္မာပါးနပ်ပုံတော့ မရှိဘူး။ မျက်လုံးတွေက အညိုရောင်ပြူးပြူးကြီး။ အမြီးတွေက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားနှင့် အမြဲ လှုပ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီခွေးကို တစ်ယောက်ယောက်က ပေးခဲ့ပုံရ တယ်။ ဒါပေမယ့် တွမ်က သူ့အပေါ် ကျိုးနွံပြီးနာခံတတ်တဲ့ခွေး ဖြစ်အောင် အတော်ကိုညှဉ်းပန်းပြီး အနိုင်ယူထားပုံ ရတယ်။

“ပြောတိုင်းမနာခံတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးဆို ငါက အဖက် မလုပ်တတ်ဘူးကွ” ရယ်လို့ တွမ်က တခြားကောင်ကလေးတွေကို ပြောတတ်တယ်။

“ငါရဲ့ခွေးဟာ ငါ့အစေအပါး ဖြစ်စေရမယ်။ ငါက ‘လာ’ ဆို လာ၊ ‘သွား’ ဆိုသွား၊ ‘လှဲ’ ဆို ချက်ချင်း ‘လှဲ’ ပြရမယ်”

တွမ်က အမှန်ကို ပြောခဲ့တာပဲလေ။ ခွေးတွေ သူ့ကိုချစ်လာ အောင် ဘယ်တော့မှ လုပ်လေ့မရှိဘူး။ ခွေးငယ်ငယ်လေးတွေဆို အမြဲကြောက်နေအောင်ပဲ လုပ်ထားတယ်လေ။

သူ့ခွေးလေးဟာ သူ့အနားမနေဘဲ သူ့ရှေ့ကို ကျော်ပြေးမိ တာနှင့်ပဲ သူက လည်ပင်းကော်လာကြီးကို တစ်အားဆွဲပြီး လည်ပင်း အစ်တဲ့အထိ ပညာပေးတတ်တယ်။ အမိန့်ကို မနာခံရကောင်းလားဆို ပြီး တစ်ခုခုနှင့် ရိုက်သေးတယ်။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေအပေါ် အမြဲ ငြူစုနေတဲ့မျက်နှာနှင့်သာ ကြည့်တတ်ပြီး၊ ချစ်ခင်ဟန်ပြတာတွေ၊ ယုယဟန်ပြတာတွေ မရှိဘူး။

ကြာလာတော့ သူ့ခွေးကလေးမှာ အမြီးလှုပ်ပြီး ပျော်တာတွေ မတွေ့ရတော့ဘူး။ နားရွက်တွေကလည်း ကုပ်ကျလာနေပြီ။

‘တွမ်ကို ကြောက်လာပြီ’ ဆိုတဲ့ အရိပ်အရောင်ပါပဲ။

တွမ်မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေပေမယ့် တွမ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း မြေပေါ် ဝပ်တွားလိုက်ပြီး အမြီးကို ခြေ ၂ ခုကြား ညှပ်ထားတော့တယ်။

မြင်းအိုကြီးရှိနေတဲ့အနီးအပါးမှာ တွမ်ဟာ မကြာခဏ သူ့ခွေးကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပညာပေးတတ်တယ်။ ဒါကို မြင်းအိုကြီးဟာ ခြံစည်းရိုးကြားကနေ မြင်နေရတယ်။

သူဟာ ခွေးတွေကို ခင်တွယ်တယ်ဆိုတော့ တွမ်ညှဉ်းဆဲ နေတဲ့ခွေးကလေးအပေါ် သနားမိသွားတာပေါ့။

ခွေးကလေးဟာ သူ့လိမ္မာမှ အခြေအနေကောင်းမှာကို သိပုံ ရသွားတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် တွမ်က တုတ်နှင့် ရိုက်မယ်။ လည်ပင်းက လည်ပတ်ကို တစ်အားဆွဲပစ်မယ်။ ခွေးလေးဟာ တွမ်အပေါ် ချစ်လို့ မဟုတ်ဘဲ နာကျင်မှာကြောက်လို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နာခံခဲ့ရတယ်။

တစ်နေ့တော့ တွမ်ဟာ လမ်းတစ်လမ်းထဲ သူ့ခွေးကလေးကို ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဟယ်ရီ၊ လင်း၊ မော်လီတို့နှင့် ဆုံတယ်။

“ကဲ-ငါ့ခွေးကလေးဟာ ငါ့အမိန့်ကို ဘယ်အထိနာခံသလဲ ဆိုတာ မင်းတို့ ကြည့်ချင်လား” လို့ တွမ်က မေးတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေက “ကြည့်ချင်တယ်” ဆိုတာနှင့် တွမ်က ခွေးကလေးကို ပြောတယ်။

“ကဲ-ငါ အခု တုတ်တစ်ချောင်း ရေကန်ထဲရောက်အောင် ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒါကို မင်း ကိုက်ချီခဲ့ရမယ်”

ခွေးကလေးဟာ နာခံချင်ပုံ ပြပါတယ်။ ရေကန်လေးဆီ ကြည့်နေတယ်။

ကန်ထဲမှာ ဘဲတွေရှိနေတာကို မြင်လိုက်တယ်။ ဘဲတွေ ကိုတော့ ခွေးကလေးက မုန်းနေတယ်။ သူတို့အနားကပ်ရင် တောင်ပံ ကြီးတွေနှင့် ပုတ်လှေ ရိုက်လှေ ရှိတယ်လေ။

တွမ် လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ တုတ်ချောင်းလေးဟာ ရေထဲ ဗွမ်းခနဲ သွားကျတယ်။ တွမ်က ခွေးကလေးကို အော်ပြီး

“သွားကိုက်ခဲ့။ ကိုက်ခဲ့လေ”

ဒါပေမယ့် ခွေးလေးက ငြိမ်နေတယ်။ မပြေးဘူး။ မြေပေါ်မှာ ဝပ်နေမြဲ။ သူ့ကိုယ်က တုန်နေတယ်။ ခွေးက ခုလို ငြိမ်နေတော့

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဟားတော့တာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေ ဟား တိုက်ရယ်တာနှင့် တွမ် ဒေါသထွက်လာရတယ်။

“ဪ-မင်းက ငါ့အမိန့်ကို ‘မနာခံဘူး’ ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ငပျင်း”

တွမ်က အော်လိုက်ပြီး

“ဒီအတွက် မင်းကို တုတ်စာကျွေးမှဖြစ်မယ်”

တွမ်က တုတ်နှင့်ရိုက်တော့ ခွေးကလေးက နာလွန်းလို့ တအိုင်အိုင်အော်တော့တယ်။

“တော်စမ်း။ မရိုက်စမ်းနှင့်။ ဒီကောင်က ခုမှ ခွေးပေါက်စ လေးဟ” လို့ ဟယ်ရီက လှမ်းတားတယ်။

“မင်းတို့ကိုလည်း ရိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ မင်းတို့ဟာ ငါ့ ခွေးလိုပဲ။ ငါ့ကို အာခံတဲ့ပုံစံနှင့် ပြောကြတယ်လေ”

ခွေးကလေးခမျာတော့ ညည်းလို့ နေရှာပါတော့တယ်။

မြင်းအိုကြီးဟာ ဒါတွေအားလုံးကို အတိုင်းသားမြင်နေ ကြားနေရတယ်။ သူဟာ တွမ်ကို ကြောက်လာမိသလို၊ ခွေးကလေးရဲ့ နာကျင်နေတဲ့အသံကိုလည်း နားထောင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာတင် ခြံစည်းရိုးပေါ်ကနေ လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက်တော့တယ်။ မြေပြင်ကြီး ကွဲအက်သွားမလို ခုန်ချလာတဲ့ မြင်းအိုကြီးကြောင့် သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးကြတော့တယ်။ နာကျင်နေတဲ့ ခွေးကလေးကပါ ချုံနောက် အမြန်ပြေးတယ်။

တကယ်တော့ မြင်းအိုကြီးဟာ တွမ်ဆီကို ပြေးလိုက်တာပဲ လေ။ အနားရောက်တာနှင့် ချက်ချင်း တွမ်ရဲ့ ခါးပတ်ကြီးကို သွားကြီး တွေနှင့် ကြုံးကိုက်လိုက်တယ်။ တွမ်လည်း မြေပေါ်ကနေ သူ့ကိုယ်ကြီး

အပေါ်ကို အမြောက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ရုန်းထွက်လို့ မရနိုင်တဲ့အထိ တစ်ခုခုက သူ့ခါးပတ်ကနေ အတင်းဆုပ်ဖမ်းထား တယ်လို့ တွမ် ထင်မိသွားတယ်။

မြင်းကြီးဟာ သူ့ကို ခါးပတ်ကနေကိုက်ချီပြီး ရှေ့ကိုခြေလှမ်း နည်းနည်းပြေးသွားခဲ့တယ်။ သူပြေးလာခဲ့တဲ့နေရာမှာ ချုံဖုတ်ကြီးရှိ နေတယ်လေ။ ဒီချုံဖုတ်မှာ ဆူးတွေ အများကြီးရှိတာကို မြင်းအိုကြီး သိတယ်။ သူဟာ အဲဒီဆူးချုံထူထူရှိတဲ့အနီးလည်းရောက်ရော တွမ်ကို ချုံလယ်ရောက်အောင် လွှဲပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“အား ယိုးယိုးယိုး”

ဆူးတွေ အပြုံလိုက် အစူးခံလိုက်ရတဲ့တွမ်ဟာ နာလွန်းလို့ အော်တော့တာပေါ့ကွယ်။

“အား အိုး အိုး-ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ ကောင်ကြီးပဲ။ ဟေ့- သူငယ်ချင်းတွေ။ ငါ့ကို မြန်မြန်လာကယ်ကြပါဦးကွ” လို့ တွမ်က သူငယ်ချင်းတွေဆီ လှမ်း အကူအညီတောင်းသေးတယ်။

ဟယ်ရီဟာ မကယ်တဲ့အပြင် အော်ရယ်နေတယ်လေ။ ကျန် တဲ့ ၂ ယောက်ကလည်း တဟားဟားဖြစ်လို့။

ဟယ်ရီက “မင်းနှင့် အဲဒီဆူးတွေနှင့်ပဲ ထိုက်တန်တာကွ။ မင်းအတွက် တို့တစ်တွေ တစ်စက်ကလေးတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်နှင့်လေ။ မင်းဟာ အားနည်းတဲ့လူတွေအပေါ် အမြဲ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်။ အခု မင်းထက် အားသန်တဲ့အကောင်က မင်းကို သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာလေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

တွမ်ဟာ ဆူးတွေကြားထဲမှ ရုန်းလေ ပိုစူးလေ၊ နာလေလေ ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်။ အတော်လေးကြာမှပဲ ချုံပေါ်ကနေ မြေပြင်ပေါ်

ပြုတ်ကျတော့တယ်။ ဒီလိုလည်း ပြုတ်ကျရော၊ တွမ်ဟာ ဟယ်ရီကို ပြေးထိုးဖို့ လုပ်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်းအိုကြီးက ကြားထဲ ရုတ်တရက်ဝင်ပြီး တွမ်ကို ကိုက်ချီကာ ဘဲကန်ထဲရောက်အောင် လွှဲပစ်လိုက်ပြန်တယ်လေ။

ဘဲတစ်အုပ် လန်ဖျပ်ကုန်ကြပြီး အသံတွေ တဂတ်ဂတ် တောင်ပံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကုန်တယ်။

ရေထဲ ဗွမ်းခနဲ ကျခဲ့ရတဲ့တွမ်ဟာ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေတော့တယ်လေ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရေတွေ ပေလူးလို့ပေါ့။ သူဟာ ရေထဲကနေ ဖရူးခနဲ ဝှူးခနဲနှင့် ထလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ကြောက်ကြောက်နှင့် အော်ရယ်မိကြသေးတယ်။

“မြင်းကြီးက လိမ္မာတယ်ဟေ့။ တွမ်နှင့် ထိုက်တန်တဲ့ သင်ခန်းစာကို ပေးနေပြီဟေ့”

ရွံ့ရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံးလူးပြီး ရေထဲ ပြန်ကျခဲ့ရတဲ့ တွမ်ကို ယာသမားကြီးက လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်ရင်း မြင်းအိုကြီးရဲ့ လည်ဆံမွေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။

“ငါက မင်းကို ဟိုတုန်းကတည်းက ပေးချင်နေတဲ့ သင်ခန်း စာကို ငါ့ကိုယ်စား ဒီမြင်းကြီးက ပေးလိုက်တာပဲဟေ့။ မင်းဟာ အားနည်းတဲ့သူတွေကို အမြဲပဲ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်။ အခု ငါ့မြင်းအို ကြီးက မင်းကို ပြန်အနိုင်ကျင့်လိုက်ပြီလေ။ မင်း စာနာနိုင်ပြီ မဟုတ် လား။ မင်းဟာ ကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်ရုံမကဘဲ၊ ကိုယ့်ခွေးကို တောင် အနိုင်ကျင့်တယ်။ ကဲ-မင်း ပြန်တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေမှိုးချိုး သန့်စင်လိုက်ပြီး၊ နောင်အခါမှာ ဘယ်သတ္တဝါကိုမှ ရန်သူလိုသဘော မထားဘဲ မိတ်ဆွေလိုပဲဆက်ဆံသွားဖို့ စိတ်ကူးတော့ပေါ့”

တွမ်ဟာ ငိုယိုပြီး ပြန်သွားတော့တာပေါ့ကွယ်။ ကလေးတွေလည်း အိမ်ကို ပြေးပြီးပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ယာသမားကြီးက မြင်းအိုကြီးကို စားကျက်ထဲ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီး၊ နှာယောင်လေးကို တပွတ်သပ်သပ်လုပ်ပေးတယ်။

တွမ်ရဲ့ခွေးလေးဟာ ခြံစည်းရိုးနားအပေါက်ထဲက တိုးထွက်ပြီး သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မြင်းအိုကြီးရဲ့ အမွှေးစုတ်ဖွားခြေထောက်တွေအနား လာရပ်တယ်။

“ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ခွေးလေးက တစ်ချက်ဟောင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို အရှိက်ခံရတော့မယ့်ဘေးကနေ ကယ်ထုတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ခုဆို တွမ်ကိုပါ သင်ခန်းစာ ပေးနိုင်ခဲ့ပြီထင်တယ်”

“အင်း-သူ သဘောပေါက်သွားမှာပါ” လို့ ပြောရင်း မြင်အိုကြီးက ဟီသံပေးလိုက်ပါတယ်။

“အေးလေ-သင်ခန်းစာ ယူချင်မှလည်း ယူမှာပဲလေ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ သူ အရင်လို ပြန်အနိုင်ကျင့်တာမျိုး လုပ်ရင် ငါ့ဆီသာ ပြေးပြီးလာတိုင်။ ဒီကောင် မှတ်လောက်သားလောက်ရှိအောင် ငါ ကောင်းကောင်း ဆုံးမပေးမယ်။ ဘာပဲပြောပြော မင်းနှင့် ငါကတော့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်ကြပြီ”

ခွေးကလေးဟာ ပျော်သွားမိသလို မြင်းအိုကြီးကို ပတ်ချာလည်ပြီး ပြေးပြေးလွှားလွှားလုပ်ပြတယ်။

“ကဲ-မိတ်ဆွေကြီး။ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နှင့်အတူပြေးလေ။ ကျုပ်တွေဖူးသမျှ မြင်းတွေထဲမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ သဘောကောင်းပြီး တော်လည်း တော်လှပါပေတယ်”

ဘာပဲပြောပြော၊ မြင်းအိုကြီးအဖို့တော့ မိတ်ဆွေသစ်ရတာကြောင့် အရင်ကလို တစ်ကောင်ထီးထီးဘဝ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်။

တွမ်ဟာ မြင်းအိုကြီးနှင့် သူ့ခွေးကလေးကို သတိထားနေရတော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြင်းအိုကြီးက ကိုက်ချိုပြီး ရေကန်ထဲပစ်ချမှာကို မခံစားရဲတော့လို့ပေါ့။

နောက်ဆုံး တွမ်တစ်ယောက် လိမ်လိမ်မာမာရှိလာရတာဟာ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဖြစ်လာရတာပေါ့ကွယ်။ ။

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးရဲ့အမြီး

ဝက်ဝံရုပ်ကလေး 'တက်ဒီ' ဟာ တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အရုပ်ကလေးပေါ့ကွယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ မပြည့်စုံသလို ထင်ပြီး၊ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို အလျှိုမကျတဲ့ပုံမျိုးနှင့် အမြဲ ညည်းညူနေတတ်တယ်လေ။

“ဘောလုံးတစ်လုံးလို ခုန်တက်နိုင်တာမျိုး၊ ကန်ထွက်နိုင် တာမျိုး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ”

ဘောလုံးတစ်လုံး မြေကြီးနှင့်ထိပြီး ခုန်တက်၊ ကန်တက် သွားတာကို မြင်လိုက်တုန်းက တက်ဒီအရုပ်ကလေးက ညည်းလိုက် တာလေ။

“ကျွန်တော်သာ ဘောလုံးတစ်လုံးဖြစ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ။ ဟို မီးလင်းဖိုအပေါ်အထိ ခုန်ပြီး ကန်ထွက်သွားလို့ ရဦးမယ်။ အဲဒီမှာ မုန့်ပုံးရှိရင်လည်း ခုန်ထွက်ရင်း နှိုက်လာလို့ ရနိုင်သေးတယ်”

နောက်တစ်ချိန်မှာကျတော့ နောက်တစ်မျိုးကို ညည်းသံနှင့်ပဲ တောင့်တပါရောလားကွယ်။

ပန်းထွန်းမြတ်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော်သာ သံပတ်တစ်ခု ပိုင်ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ ရထားရုပ်ကလေးမှာလည်း သံပတ် ရှိတယ်။ ကြွက်ရုပ်မှာလည်း သံပတ် ရှိတယ်။ လူရွှင်တော်ရုပ်မှာလည်း သံပတ် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်လို ဝက်ဝံရုပ်ကျတော့ သံပတ် မပါဘူး။ အဲဒါ မတရားဘူး”

တန်းစီထိုင်နေကြတဲ့ အရုပ်လေးတွေရဲ့ ကိုယ်တွေပေါ်မှာ အဝတ်လှလှလေးတွေ ဝတ်ထားတာ မြင်တဲ့နေ့တုန်းကလည်း

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးဗျာ။ အဝတ်အစားလှလှလေးတွေ ဝတ်ထားရုံသာ မကသေးဘဲ၊ အရုပ်ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်သစ်၊ ခြေထောက်မှာဆိုလည်း ဖိနပ်သစ်။ ကျွန်တော့်မှာကျတော့ အဝတ်အစားတောင် မဝတ်ရပါလားနော်။ လည်တိုင်မှာ ဖဲကြိုးပြားလေးတောင် အစည်းမခံရပါလား။ အဲဒါဟာ လုံးဝ မတရားဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ အရေပြားဝတ်စုံပဲ ဝတ်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်”

သူက ဒီလိုညည်းလိုက်တော့ ပန်းနုရောင်ကြောင်ရုပ်ကလေးက

“ခင်ဗျားမှာ အကောင်းစား သားမွေးအရေခွံ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနေတာပဲဗျာ။ အလကားရတိုင်း ညည်းမနေစမ်းပါနှင့်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

တစ်ခါကျတော့ တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်ကလေးအဖို့ တစ်ခါမျှ မညည်းဖူးသေးတဲ့ အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခုကို နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း တွေ့သွားတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့မှာ အမြီး မပါတာလေ။ ဒီအတွက် သူဟာ အံ့ဩလည်း အံ့ဩတယ်။ အလိုမကျစရာ အသစ်တစ်ခုလို့လည်း ခံစားမိတယ်။

“အို-ငါ့အမြီး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ပန်းထွန်းပြည်စာအုပ်တိုက်

သူက အဲသလိုဆိုလိုက်တော့ ခွေးရုပ်မည်းကြီးက “မင်းမှာ ဘယ်တုန်းက အမြီး ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာတဲ့လဲ။ ငါလည်းပဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲဥစ္စာကွာ။ အမြီး ရှိသင့်တာပဲပေါ့”

“ဒါတော့ ငါ ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ”

ပြောရင်းနှင့် သူ့အမြီးလေးကိုတောင် လှုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေတဲ့ပုံစံ လုပ်ပြခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ငါ့မှာလည်း အမြီးပါတယ်ကွ” လို့ သံပတ်ပေးကြွက်ရုပ်ကလေးက ထ, ကြွားပါလေရော။ “ကျွီ” ခနဲ အသံဖြူပြီး ကြွားပြတာလေ။

“အို-ငါ့လည်း ရှိတာပေါ့”

ပန်းနုရောင်ကြောင်ရုပ်ကလေးက ကြွားရင်းနှင့် တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်ရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ တစ်ပတ် လှည့်ပြလိုက်သေးတယ်။

“မင်းတို့ထဲမှာ အမြီးအရှည်ဆုံးက ငါပဲဟေ့”

မျောက်ရုပ်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝက်ဝံရုပ်ရဲ့ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ အမြီးကို လှုပ်ယမ်းပြတယ်။

“တော်ကြပါတော့”

ဝက်ဝံရုပ်ကလေးက စိတ်တိုသွားပြီး

“ငါ အခုလို အမြီးရှိမနေတာ လုံးဝ မတရားဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရတာလဲ။ ပြတ်သွားလို့လား”

“ဪ-မင်းမှာ ရှိမှ မရှိတာပါလို့ ငါပြောသားပဲ” လို့ ဆိုရင်း၊ ခွေးရုပ်က အားရပါးရရယ်လိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

ပန်းထွန်းပြည်စာအုပ်တိုက်

အဲဒီနောက်ပိုင်း တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးအဖို့ သူ့ကိုယ်မှာ အမြီး မပါတာကိုပဲ ညည်းစရာကိစ္စလို ဖြစ်လာတော့တယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်လာပြီကိုး။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ အမြီးမရှိတာကို ညည်းပြီးရင်း ညည်းရင်းပေါ့လေ။

တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်က ဒီလို တညည်းတည်း ညည်းနေတဲ့အဆုံး ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ဟာ နားမခံသာ ဖြစ်သွားတော့တယ်။

အဲသလိုနှင့် တစ်ည တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်ကလေးဟာ ကစား စရာထားတဲ့အိမ်ကနေ အပြင်ထွက်ပြီး အောက်ကို ဆင်းသွားတော့၊ ပန်ဒါက တခြားအရပ်တွေကို ပြောမိတယ်ပေါ့ကွယ်။

“တို့တစ်တွေ ဒီ ‘တက်ဒီ’ ဆိုတဲ့ကောင်ကို အမြီးတစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ငါတို့ လုပ်မပေးသရွေ့တော့ ဒီကောင် ညည်းနေတာနှင့်ပဲ ငါ ရူးလိမ့်မယ်”

“ဒီ တက်ဒီအစုတ်ပလုတ်ဟာ အမြီးမရှိတာကို ခုမှ ဘာလို့ တညည်းတည်း ညည်းနေရတာလဲ။ သူတို့မှာ နဂိုကတည်းက အမြီးမှ မပါတဲ့ဥစ္စာ”

ပန်းနုရောင်ကြောင်ရုပ်ကလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဉာဏ်ပညာ ရှိသလို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောလိုက်တယ်လေ။

“လက်တွေ့ကျကျ တွေးမှပေါ့လေ”

“ကဲ-တိတ်တိတ်နေကြ”

ပန်ဒါက ‘သူသာ ပညာရှိ’ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် ဆက်ပြီး ပြောတာကတော့

“ခု မေးမယ်နော်။ တက်ဒီအတွက် ဘယ်သူ့အမြီးကို စွန့်ကြဲမလဲ ဆိုတာပဲ။ ကိုင်း-သံပတ်ပေးတဲ့ကြွက်ရုပ်ကကော မင်း အမြီးကို ဖြုတ်ပေးနိုင်မလား”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အမြီးကို တန်ဖိုး ထားနေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ။ မင်းကကော ပေးနိုင်မလား ခွေးမည်းရုပ် ရေ။ မင်းမှာ ဒီအမြီးနှင့်နေလာတာလည်း ကြာလှပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီထက်ကြာတော့ကော ဒီအမြီးက ဒီအမြီးပဲကွ။ ငါဟာ အမြီးကို လှုပ်နေရတဲ့ ဘဝနှင့်ပဲ အသက်ဆက်ရှင်နေဦးမှာပဲ” လို့ ခွေးမည်းရုပ်က ပေးဖို့ ငြင်းတယ်။

ဘယ်အရပ်ကမှ သူတို့ရဲ့အမြီးကို တက်ဒီအတွက် စွန့်လွှတ် ပေးဖို့ သဘောမတွေ့နိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ ပြနေတယ်။ ဒါဟာ ပန်ဒါ အဖို့ အတော်လေး စိတ်ညစ်စရာ ဖြစ်တော့တာပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုဖြစ်နေတုန်း နောက်ဆုံး စွန့်ကလေးက ကြောင်အိမ်ထဲ ကနေ ရယ်သလိုမောသလို ပြက်ချော်ချော်အသံနှင့် လှမ်းပြောတယ်။

“သူလိုချင်ရင် ငါ့စွန့်မြီးကို ဖြုတ်ပေးမယ်။ အခု ငါကလည်း စုတ်ပြနေပြီလေ။ ကောင်းကင်ပေါ်ကို စွန့်အဖြစ် အလွတ်ခံရတော့မယ့် ကိန်း မရှိတော့ပါဘူး။ တို့စွန့်တွေဆိုတာ လေထဲမှာ ဝဲနေနိုင်မှပဲ အမြီးက အသုံးဝင်တာမျိုး မဟုတ်လား။ အခုတော့ ငါ့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူး။ တက်ဒီအတွက် အသုံးဝင်ရင်တော့ ဖြုတ်ယူသွား ကြပေါ့ကွာ”

“မင်းရဲ့အမြီးနှင့်ဆို ရယ်စရာဖြစ်နေမလားပဲ”

ပန်ဒါက ဝေခွဲမရတဲ့လေသံနှင့် ပြောရင်း

“မင်းအမြီးက တက်ဒီနှင့် တော်၊ မတော် ငါ မပြောနိုင် ဘူး”

“တက်ဒီကို ‘ဒီအမြီး မင်းနှင့် တော်လား၊ မတော်လား’ မေးမနေတော့နှင့်။ ငါ့ဆီကသာ ဖြုတ်ယူပြီး သွားသာတပ်ပေးလိုက်။ နောက် သူအိပ်ပျော်နေတော့မှပဲ သူ့နောက်မှာ ချည်ပေးလိုက်ပေါ့။ အမြီးရှိဖို့က လိုရင်းပဲ။ သူ အမြီးမရှိတာကို ညည်းမနေအောင် လုပ်နိုင်ဖို့က ဒီနည်းပဲရှိတာ မဟုတ်လား” လို့ စွန်ကလေးက အကြံပေးပါတယ်။

စွန်ကလေးရဲ့အပြောကြောင့် အရပ်တွေက တဟားဟား ရယ်ကုန်တယ်ပေါ့ကွယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာလည်း ‘ဒါလောက် ညည်းလှတဲ့ကောင်။ ဒီစွန်မြီးကိုတိုင်းပြီး သူ့မြီးညှောင်ရိုးမှာ တပ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်’ လို့ တွေးနေတယ်လေ။

စက္ကူအမြီးမှန်း သိလိုက်တာနှင့် တက်ဒီဟာ ‘အကြိုက်မတွေ့ဘဲ တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် ထွက်များပြေးလေမလား’ လို့လည်း စဉ်းစားစရာပေါ့ကွယ်။

အဲသလိုနှင့် ဗီရီထောင့်လေးမှာ တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်ကလေးလာ ချပြီး မကြာခင် အိပ်ပျော်တဲ့ပုံစံ ပြလာတော့ ပန်ဒါလေးဟာ တက်ဒီကို အသိတောင်ပေးမနေတော့ဘဲ သူ့ဖြုတ်ယူလာတဲ့ စွန်ရဲ့အမြီးလေးကို တိတ်တိတ်လေးပဲ နောက်မြီးမှာ သေသေချာချာချည်ပေးလိုက်တော့တယ်။

ပန်ဒါက ဖြည်းဖြည်းလေး တပ်ပေးတာဆိုတော့ သိတောင် မသိလိုက်ဘူးပေါ့။ နိုးတောင်မှမနိုးဘဲ အိပ်မြဲအတိုင်း ငြိမ်လို့။

မကြာခင်အချိန်မှာပဲ သူ နိုးလာတာနှင့် ထရပ်လိုက်တယ်လေ။

အဲဒီအချိန်က မီးလင်းမိုရှေ့အခင်းပေါ်မှာ ဟိုပြေးဒီလွှား အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ သံပတ်ပေးကြွက်ရုပ်ကို မြင်တော့ ‘သူပါ အထူးပြေးရကောင်းမလား’ လို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

တက်ဒီလေးဟာ စိတ်ကူးပြီးပြီးချင်း အရုပ်ဗီရိုက ထွက်ပြီး ကြွက်ရုပ်ကလေးဆီ ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ခုဟာ တန်းလန်းတန်းလန်းလေး ပါလာတာကို သတိပြုမိလိုက်တော့ ကြောက်ရွံ့ပြီး ခုန်မိတော့တာပေါ့ကွယ်။ နောက်တော့မှ နောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်ရော ကော်စောပေါ်မှာ တန်းလန်းပါလာနေတဲ့ အမြီးရှည်ကြီးကို မြင်သွားတော့တာပေါ့ ကလေးတို့ရယ်။

“အဲဒါကြီးက ဘာကြီးလဲဟ”

တက်ဒီက အော်လိုက်မိတယ်။

သူက ဒီလိုအော်လိုက်တာနှင့် ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်ဟာ မချိမချင်လေးပြုံးပြီး

“အဲဒါ မင်းရဲ့ အမြီးသစ်ကလေးပဲပေါ့ကွ။ ‘အမြီး မရှိဘူး’ လို့ မင်း အမြဲညည်းနေတာကို စွန်ကလေးက နားမခံသာတာနှင့် သူ့ကိုယ်ကနေ ဖြုတ်ပေးလိုက်တာလေကွာ”

မကြာခင်မှာတော့ တက်ဒီအတွက် စွန်ရဲ့ စက္ကူအမြီးဟာ မုန်းစရာ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ အနောက်ကနေ တရှုပ်ရှုပ်မြည်ပြီး ပါလာတဲ့အသံကို တက်ဒီ နားထောင်လို့မရဘူး။ ပြီးတော့ အမြီးက ရှည်ပြီး စားပွဲခြေထောက်ကို သွားပတ်လို့ ပတ်ရယ်။ အရေးထဲ သူခြေထောက်သူပြန်ပတ်မိပြီး ရှေ့ကိုမှောက်လဲတော့ တက်ဒီ အတော်ကို ဒေါသထွက်တာပေါ့။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့ ကစားစရာအရပ်တွေကို ပြင်ဆင်နေတဲ့ 'ဒေါ်နယ်' ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလေးဟာ ကော်စောပေါ် မှောက်လဲ နေတဲ့တက်ဒီကို စွန့်ရဲ့အမြီးတပ်လျက်ကလေးနှင့် မြင်သွားတယ်။ အတော်စဉ်းစားရခက်သွားတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါနှင့် အမြီးကို ချက်ချင်း ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်းကလေးမှာ ဒီစက္ကူအမြီး အတပ်ခံရထားလို့ လဲကျရ တာပဲ။ ကဲ-ခုဆို လဲစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

အဲဒီတော့မှပဲ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး တက်ဒီဟာ ပျော်သွားတယ်။ ညဘက်ပြေးတဲ့အခါ အနောက်ကနေ တရှုပ်ရှုပ်မြည်သံလည်း မရှိ တော့ဘူး။ တိုင်တွေကို သွားပြီး ရစ်ပတ်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လားကွယ်။

ဒီလို သူပျော်နေတာကို မြင်လာရတာနှင့် ကျန်တဲ့အရပ် ကလေးတွေဟာ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လို့ ပျော်လာကြတော့တာ ပေါ့။

“အို-ခုကွပါပဲလား။ မင်းမှာ အမြီး ပျောက်ပြန်ပြီနော်” လို့ ပန်ဒါဝက်ဝံရုပ်လေးက ပြောရင်း

“ဒီတစ်ခါ စာရွက်တွေညှပ်ပြီး အမြီးတစ်ခု လုပ်ပေးမှပဲ ထင်တယ်”

“အိုး-ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အမြီး မလိုချင်တော့ပါဘူး ဗျာ” လို့ ဖြေတယ်ပေါ့ကွယ်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ကိုယ့်မှာမပါတဲ့ အရာတစ်ခု သူများ မှာပါလာတာ မြင်ရတိုင်း မညည်းမိအောင် နောင်ကို သတိထားရမယ်။ ကြားလား” လို့ ပန်ဒါက ပြောလိုက်တယ်လေ။

“မင်းက ညည်းပြီး ‘ကျွန်တော့်မှာ အမြီးမပါဘူး’လို့ ပြောတုန်းက တို့မှာ မြင်းလည်ဆံမွေးပဲ သွားဖြုတ်ယူလာပြီး မင်း ကိုယ်ပေါ် ဆင်ပေးရမလားတောင် တွေးမိသေးတယ်လေ”

“ ‘ကျွန်တော့်မှာ သံပတ်စက်တပ်ထားတာမျိုး မရှိပါလား’ လို့ ညည်းတုန်းကလည်း သံပတ်ရှာပြီး ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ် အပေါက် ဖောက် တပ်ပေးရမလားတောင် ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်မိသေးတယ်” လို့ ပန်းနုရောင်ကြောင်ရုပ်က ပြောရင်း တစ်ချက်ရယ်တယ်။

“တကယ်လို့ သံပတ်လှည့်တဲ့အသံ တဂျစ်ဂျစ်မြည်ပြန်ရင် လည်း ခင်ဗျားက ‘နားညည်းလိုက်တာ’လို့ ညည်းဦးမှာပဲ မဟုတ် လား”

ဒီအချိန်မှာပဲ ဆံပင်ကွေးကွေးလေးနှင့် ဘောဘီဒေါလ် အရုပ် မလေးကပါ

“ရှင်က ကျွန်မတို့ အဝတ်သစ်ကလေး ဝတ်စားထားတာ မြင်တာနှင့် ‘ငါ့မှာတော့ အဝတ်အစား မပါပါလား’ လို့ ညည်းလိုက် တုန်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ အဝတ်သေးသေးလေးတွေ ချွတ်ပေးပြီး ရှင်ကိုယ် ပေါ် ဝတ်ပေးလိုက်ရင်တော့ သေးသေးကျပ်ကျပ်လေးနှင့် ရယ်စရာ ဖြစ်မှာကိုတောင် တွေးမိသေးတယ်လေ။ ရှင်ကကော တွေးမိပါ မလား”

ဒီတော့မှပဲ တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးဟာ လေသံပျော့သွားပြီး “နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ‘ကျွန်တော် မညည်းတော့ပါ ဘူး’လို့ ကတိပေးပါတယ်” လို့ ဆိုတယ်ပေါ့ကွယ်။

တက်ဒီဝက်ဝံရုပ်လေးဟာ ဒီလို ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း နောင်ကို ညည်းညူတာမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့ ကလေးတို့ရေ။

ဒါပေမယ့်ပေါ့ကွယ်။ သူဟာ ကျန်တဲ့အရုပ်တွေနှင့် အခေါ်အပြောရှိပေမယ့် အရုပ်တစ်ရုပ်ကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ အခေါ်အပြော မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။

အဲသလို သူ အခေါ်အပြောမလုပ်ခဲ့တဲ့အရုပ်ကတော့ အရုပ်ဗီရိုလေးထဲမှာ အမြဲချောင်ထိုးအထားခံနေရရှာတဲ့ စွန်စုတ်ကလေးပဲပေါ့။ စွန်စုတ်ကလေးက 'သူညည်းညူတာ နားအေးပါစေ' လို့ အမြီးကိုဖြုတ်ပေးခဲ့ပေမယ့်၊ 'သူ့ကို မှောက်လဲသွားအောင် လုပ်ခဲ့တာ' ဆိုပြီး အထင်မှားနေတဲ့စိတ်ကြောင့် မခေါ်မပြောတော့တာပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမယ့် စွန်စုတ်ကလေးကတော့ တက်ဒီကလေးအပေါ် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်၊ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ။

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

လူပါးဝလို့ ပါးဝသူ

ဟိုး-တစ်ခါကပေါ့ကွယ်။ လူတွေအပေါ် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဖေ၊ အမေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ အပေါ်မှာကအစ ဘယ်တော့မှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မပြောတတ်ဘူးတဲ့လေ။

သူဟာ ဒီလို ရိုင်းစိုင်းနေတာကိုပဲ 'အကောင်း' လို့ မှတ်နေသတဲ့။ အဲသလို မှတ်တဲ့အတိုင်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုလို့သာ ရိုင်းလာတော့တယ်။ သူဟာ ရွယ်တူကောင်ကလေးတွေကိုလည်း အမြဲဘုဆတ်ဆတ်ကြည့်တယ်။

သူ့အမေ သူ့နောက်က ပါလာတဲ့နေ့တုန်းကဆို ကောင်လေးတွေကို လျှာတောင် ထုတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာကိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်။

တစ်ခါတလေ ကောင်လေးတွေက ရယ်စရာနောက်ပြောင်ရင်သူက ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းသာ ပြန်လုပ်ပြတတ်တယ်။

အသက်ကြီးသူတွေနှင့် စကားပြောကြတဲ့အခါမှာဆိုလည်း နောက်ပြောင်စရာထင်ပြီး အတင်း ဝင်နှောင့်ယှက်တတ်သေးတယ်။

ပန်းထွဲပြည်စာအုပ်တိုက်

အမေက သူ့အသိတွေနှင့် ရပ်စကားပြောတဲ့နေ့ကဆိုလည်း တစ်ခုခု ပူဆာချင်တဲ့ပုံစံနှင့် သူ့အမေရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အတင်း ဆွဲတယ်လေ။ သက်သက်မဲ့ ဟန်ဆောင်လုပ်တာပေါ့ကွယ်။

လူကြီးတွေက သူ့ကို ချီချီသာသာမေးရင်လည်း လေသံမာ ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ဖြေတယ်။ သိပ် ရိုင်းတာပေါ့ကွယ်။

“ကျောင်းနေရတာ ပျော်သလား တီမိုသီရေ”

“မပျော်ဘူး။ ကျောင်းတက်ရတာကို မုန်းတယ်”

တီမိုသီရေ အဖြေလေ။ အမှန်တော့ သူဟာ ကျောင်းနေရတာ ပျော်ပြီးသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုလို ဆန့်ကျင်ဘက် ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဖြေရတာကို ‘အကောင်း’လို့ မှတ်နေတယ်လေ။

သူ ဒီလိုလုပ်တိုင်း ကြားက မျက်နှာပျက်ရသူကတော့ သူ့ အမေပဲပေါ့ကွယ်။

သူ့အမေက “ဒီကနေ့ ပူတယ်နော်” လို့ ပြောရင်၊ တီမိုသီက “မပူပါဘူး။ ရေခဲစိမ်ထားသလို အေးလိုက်တာ” လို့ အရွံ့တိုက် ဖြေတတ်တယ်။

သူ့အမေဟာ သက်ပြင်းမှုတ်လိုက်ရင်း

“မင်းကို ဒီလို နေရာတကာရိုင်းစိုင်းနေတာ မေမေ မမြင် ချင်တော့ဘူး။ ဒါဟာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

တကယ်တော့ သူ့မေမေဟာ လက်ကမရိုက်ဘဲ ပါးစပ်ကပဲ ပြောနေတာကိုး။ လက်နှင့်ရိုက်ပြီး အပြစ်ပေးလောက်တဲ့ အပြစ်တွေကို တီမိုသီက ဆက်ပြီးလုပ်နေတာလေ။

သူဟာ ဒီလို အရိုက်မခံရလေလေ ပိုပြီးဆိုလေလေ ဖြစ်လာ တာကြောင့် နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ပိုပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွားခံရဖို့ ကြုံလာ ရတာပေါ့ကွယ်။

တစ်ည နာရီသံ ၁၂ ချက်ခေါက်တော့ သူ အိပ်ရာကနိုးသွားတယ်။ သူနိုးနိုးချင်း မြင်လိုက်ရတာကတော့ နတ်သားငယ်လေးလိုလို တကယ့်သေးသေး ပိစိကျွေးသတ္တဝါလေးဟာ သူ့အိပ်ရာထဲ ရောက်နေတယ် ဆိုတာကိုပေါ့။ သူ အံ့အားသင့်သွားပြီး ထထိုင်လိုက်တယ်။

“ဟို-ကျွန်ုပ် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာမိတာပါ။ ဒီအခန်းက သင့်ရဲ့အိပ်ခန်းလား” လို့ မေးလာတယ်။

သူက ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်တွတ်တွတ်နှင့်

“ဟာ-မဟုတ်တာ။ မီးဖိုခန်းလေ” လို့ ဖြေရာက။ “မင်းက ဘယ်သူလဲ” လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ပျော်ရွှင်တဲ့နတ်ကလေး ဘရောင်နီပါ”

“မင်း ညာတာပဲ။ လူ့လောကမှာ နတ်တို့၊ နတ်သမီးတို့၊ နတ်သူငယ်တို့ဆိုတာ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီတွေကလွဲပြီး အပြင်မှာ တကယ် မရှိတဲ့ဥစ္စာ။ ကဲ-ဖိုးပြုံးချိုလေးရေ။ ခုန်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဘရောင်နီလေးရဲ့မျက်နှာက တင်းသွားပြီး

“ယဉ်ကျေးဖော်ရွေရမယ် ဆိုတဲ့အဆုံးအမတွေ မသင်ယူခဲ့ရဘူးလား ချာတိတ်ရဲ့”

“ဒီအဆုံးအမစကားတွေ ငါ့မှာ အများကြီးရှိတာပေါ့။ မင်းဝယ်မယ်ဆိုရင်တောင် ပြန်ရောင်းလို့ ရတယ်။ ကဲ-ဝယ်ချင်သလား”

“မင်းဟာ ရိုင်းပြီးရိုင်း ရိုင်းနေပါလား ဟေ့သူငယ်”

“မင်းကလည်း စပ်စပ်စုစု သိပ်လုပ်နေပါလား”

“ဒီမှာ တီမိုသီ။ မင်းဟာ သိပ် လူပါးဝတယ်။ ရိုင်းစိုင်းတယ်” လို့ လူတွေပြောနေကြတာ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒီလို လူယဉ်ကျေးမှု နားမလည်တဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ သနားစရာဖြစ်နေတာကို သူတို့ကိုယ်

သူတို့ မသိဘူးလေ။ ကြီးရင် ကံကောင်းကြံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါမင်းကို ဆက်လေ့လာစရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်းဟာ တကယ်ကို လူပါးဝတယ်”

ပျော်ရွှင်တဲ့နတ်ကလေး ဘရောင်နီဟာ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မီးခိုးငွေ့တွေအဖြစ် တလိမ့်လိမ့် တက်သွားတယ်ပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမယ့် တီမိုသီရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ တကယ်မြင်လိုက်ရတာ လို့ မထင်သေးဘဲ။ “အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အိပ်မက်လေ။ ဘာပဲပြောပြော၊ အိပ်မက် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောလိုက်ရတာ အမြတ်ပဲ မဟုတ်လား။ ငါ့ကို ‘လူပါးဝတယ်’ တဲ့လေ”

တီမိုသီ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

အိပ်ရာကပြန်နိုးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ပြီး ခေါင်းဖြီးဖို့ မှန်ရှေ့ကို လာခဲ့တယ်။

မှန်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ရော။ အံ့အားသင့်သွားရသတဲ့။ သူ့ပါး၂ ဖက်စလုံး ထူးထူးခြားခြားကို ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါပြီကောကွယ်။

“အို-ငါ ဘာဖြစ်ခဲ့ရပါလိမ့်” လို့ သူဟာ ကြောက်စိတ်နှင့် တွေးနေမိတယ်။

သူ့အမေနှင့် အဖေတို့ရှိတဲ့ အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ သူတို့ကလည်း တီမိုသီမျက်နှာကို အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်လိုက်ပေါ့။

“သွားများ ကိုက်လို့လားကွယ်။ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သွားဆရာဝန်ဆီ သွားပြမှ ဖြစ်တော့မယ်” လို့ သူ့မေမေက ဆိုတယ်။

“သွားဆရာဝန်ဆီ မသွားချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သွား ကိုက်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“အို-သွားဆရာဝန်နှင့်ပဲ ပြမှဖြစ်မယ်”

“မသွားချင်ပါဘူးဆိုဗျာ”

တီမိုသီရဲ့လေသံက ရိုင်းစိုင်းသံ ပေါက်လာတယ်လေ။

သူ့အဖေက စိတ်ဆိုးပြီး မျက်မှောင်ကြီးလည်း ကုပ်လိုက် ရော၊ တီမိုသီရဲ့ ပါးပြင်ကြီး ၂ ဖက်စလုံးဟာ အဲဒီတစ်ခဏမှာပဲ လေထိုးလိုက်တဲ့ ပူဖောင်းကြီးလို ဖောင်းတက်လာသတဲ့ကွယ်။

“ဟာ-မင်းရဲ့ ပါး ၂ ဖက်က ကြည့်နေရင်း ပိုဆိုးလာလေ လေပါလား” လို့ သူ့အဖေက ဆိုလိုက်တယ်လေ။

“မေကြီးရေ။ မင်းရဲ့သားကို ခုချက်ချင်းပဲ သွားဆရာဝန်ဆီ ပို့တော့ဟေ့”

နောက်ဆုံးတော့ တီမိုသီဟာ သွားဆရာဝန်ဆီ ရောက်ရပါ တော့တယ်။ သွားဆရာဝန်ကလည်း ဒီလိုဖောင်းပုံမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ ပူးသေးတဲ့အတွက် အံ့အားကြီးသင့်ပြီး သွားတွေကို ငုံ့ကြည့်နေတယ် လေ။ သူဟာ အကြာကြီး အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်နေတာကြောင့် တီမိုသီက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့တယ်။

“ဒီလိုပဲ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဆွဲနေတော့မှာလားဗျာ။ ဒီနေ့ စနေနေ့လေ။ ကျွန်တော် ဟယ်ရီနှင့် သွားကစားရဦးမယ်”

ဒါပေမယ့် တီမိုသီက ဒီလို ရိုင်းစိုင်းတဲ့အသံနှင့် ပြောလိုက် တာကို သွားဆရာဝန်ဟာ သတိမပြုမိပါဘူး။

ဆရာဝန်က တီမိုသီရဲ့အမေကို ပြောလိုက်တယ်။

“နောက်ဆုံး တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ အဲသွားတစ်ချောင်း လောက် နုတ်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းမလားပဲ။ အဲသွားကြောင့် ပါးရောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

သွားဆရာဝန်ဟာ တီမိုသီရဲ့သွားတစ်ချောင်းကို နုတ်လိုက် တယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အရောင်ကတော့ ကျမသွားပါဘူး။

သွားဆရာဝန်ဆီက ပြန်အလာမှာ ပါးတွေဟာ ထူးထူး ခြားခြား ပိုရောင်အန်းလာပြန်တယ်လေ။ ဒီတော့ သူ့အမေဟာ ပိုကြောက်လာတော့တာပေါ့။

“ပါးချိတ်ရောင် မော်နာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူ့အမေက သူထင်တာကို ပြောတော့တာပေါ့။

ဒီလို ပါးရောင်ကိုင်းကြတာဟာ ပါးချိတ်ရောင်ရောဂါ ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး။

“မေမေရယ် ကျွန်တော် ဟယ်ရီနှင့် သွားကစားရဦးမယ်။ မေမေက ဘာလို့ ဒါလောက် ပျာဇယာခတ်နေရတာလဲ။ ခု ဟယ်ရီရဲ့ အိမ်တောင် ရောက်နေပြီလေ။ ကျွန်တော် ဟယ်ရီနှင့် ဝင်ကစားမယ်။ ဆရာဝန်ဆီ မသွားချင်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တီမိုသီဟာ ဟယ်ရီတို့ ခြံတံခါးပေါက် ကနေ အထဲဝင်လာခဲ့ပြီး အိမ်တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက် တယ်။

တံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ ဟယ်ရီရဲ့အမေဟာ ပါးဖောင်းကြီးနှင့် ရောက်လာတဲ့ တီမိုသီကို မြင်လိုက်တော့ တစ်အားကြောက်လန့်သွား တာပေါ့ကွယ်။

“အို-မင်းဟာ မော်နာရောဂါ ဖြစ်နေတာပါလား။ ဒီရောဂါ မျိုးက ကူးတတ်တာကို မသိဘူးလား။ မင်း ဟယ်ရီဆီကို မလာနှင့်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျောင်းသားတွေကိုပါ မကူးရအောင် မင်း ကျောင်းတောင် မတက်သင့်ဘူး။ သိလား”

ဒီလိုပြောနေတဲ့အသံကို တီမိုသီရဲ့အမေ ကြားသွားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် တီမိုသီကိုခေါ်ပြီး၊ တခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီကို ချက်ချင်း ခေါ်သွားပြန်တယ်။

“သူပါးရောင်တာ ဆန်းနေတယ်။ မော်နာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ သွားတစ်ချောင်း နုတ်ပစ်လိုက်တာကြောင့်လည်း ပါး ပိုရောင် သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအရောင်မကျမချင်း ဒို့ပြင်ကလေးတွေနား မကပ်ခိုင်းရင် ပိုကောင်းမယ်” လို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘာပြောပြောဗျာ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပါတီ တစ်ခု သွားတက်ရဦးမယ်” လို့ တီမိုသီက ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး”
ဆရာဝန်ဟာ သူ့ကို နှုတ်ကြမ်းကြမ်းပြောလာတဲ့ တီမိုသီကို အံ့အားကြီးသင့်လို့ နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ပါးကြီးက ပိုရောင်အန်းလာတာကိုပါ မြင်လိုက် ရပြန်တယ်။ ပါးနှင့်တောင်မတူတော့ဘဲ ပူဖောင်းကြီးနှင့်ပိုတူနေတယ်။

ဆရာဝန်က ခေါင်းခါလိုက်တယ်ပေါ့ကွယ်။

“ငါ ဆရာဝန်ပေးတဲ့အကြံ မင်း လိုက်နာမှဖြစ်မယ် တီမိုသီ။ မော်နာအတွက် မင်းကို ဆေးစပ်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ရေထဲ ရောစပ်ပြီး ရေချိုးရတဲ့ အရောင်လျော့ဆေးပါ ပေးမယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း

ဖန်ထွေပြည်စာအုပ်တိုက်

လုပ်လို့ ပါးသူ
ဆိုရင်တော့ ပျောက်မှာပဲ။ မပျောက်လို့ကတော့လည်း ငါလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ တီမိုသီဟာ ပါတီပွဲ မသွားဖြစ်ဘဲ ဆေး သောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ရက်န်း ဆိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးတွေက ခါးနေတာပဲ။ ရေချိုးတဲ့အခါမှာလည်း ဆေးရည် လေးတွေစပ်ပြီး စိမ်ချိုးရပြန်တယ်ပေါ့ကွယ်။

သူဟာ ဝမ်းနည်းလွန်းတဲ့အတွက် တစ်ယောက်တည်းပဲ ထိုင် ဝိုနေမိတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းက ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ ပါတီပွဲ လုပ်တဲ့အသံတွေ ကြားနေရပေမယ့် သူက အိမ်တွင်းပန်းလုပ်နေရတယ် ပေါ့ကွယ်။ ဆေးခါးတွေ သောက်ရ။ ၂ နာရီတစ်ကြိမ် ဆေးစပ် ထားတဲ့ရေတွေ ချိုးရနှင့်ပဲ ရှိနေတယ်။

မှန်ထဲမှာမြင်နေရတဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွေကြောင့် သူ ကိုယ်သူတောင် ပြန်လန်သွားရတယ်။

“အမေရယ်-ကျွန်တော် ဒီပါးဖောင်းဖောင်းကြီးနှင့်ပဲ ဒီ တစ်သက် နေသွားရတော့မှလား” လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

“ပါးအရောင်လျော့ကျသွားတာနှင့် သား အရင်လိုပဲ ပြန် ဖြစ်လာမှာပါ။ သား အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့် ပါလား”

ဒါပေမယ့် တီမိုသီဟာ အိပ်မပျော်ပါဘူး။ တစ်ဖက်ခန်းက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ရယ်သံမောသံတွေ ကြားနေရသလို၊ စားသောက်သံ တွေကို နားစွင့်နေတယ်။

နောက် ၂ နာရီလောက်အကြာမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် အသီးသီးပြန်သွားကြတာ သိလိုက်ရတယ်။ အသံတွေ တိတ် သွားတော့ ပိုကြောက်မိသလို ခံစားလာရပြီပေါ့ကွယ်။

ဖန်ထွေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပြတင်းမှန်က တစ်ယောက်ယောက် ချောင်းကြည့်နေတယ် ထင်လိုက်လို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ 'ဟယ်ရီ' ဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ ပန်းသီးပင်ပေါ် တွယ်တက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လာချောင်းကြည့် တာကိုး။

“ဟယ်လို” လို့ ဟယ်ရီကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့်၊ ပါးတွေက တစ်အားဖောင်းနေတာကြောင့် အသံတောင် ထွက်လို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

ပြတင်းမှန်ကိုကပ်ပြီး ပြောင်သလိုကြည့်နေတဲ့ ဟယ်ရီရဲ့ မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းပဲ တည်သွားတာပေါ့ကွယ်။

“မင်းမျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါလားဟ။ ဒီလောက် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့မျက်နှာမျိုး ငါ တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူး သေးဘူး” လို့ ဟယ်ရီက ပြောလိုက်တယ်လေ။

“အေးကွာ-မင်းပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပဲ။ ငါ့ကိုယ် ငါတောင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ”

“မင်းကို ဒီပြင်ချာတိတ်တွေက 'လူပါးဝတဲ့ ချာတိတ်' လို့ ခေါ်ခေါ်နေတာ ခုမှပဲ မင်းရဲ့ပါးတွေ ဝဖောင်းနေတာနှင့် အံ့ကိုက် တော့တယ်ကွ တီမိုသီရဲ့။ မင်းဟာ ခုလို တစ်သက်လုံးပဲ ပါးတွေ ဖောင်းနေတော့မယ့် ပုံပဲလေ”

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်အောက်ထပ်ကနေ

“ဟေ့-တီမိုသီရ။ အောက်ကို အမြန်ဆင်းခဲ့ဟေ့။ မင်း အတွက် ဒီမှာ ဝတ်စုံသစ်ကလေး လာကြည့်စမ်း” ဆိုတဲ့အသံ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဟယ်ရီလည်း မှန်နားကပ်ထားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကမန်း ကတန်းဖယ်ရှားပြီး သစ်ပင်ကိုတွယ်ရင်းကပဲ အောက်ကို ဆင်းသွား

တော့တယ်။ ဟယ်ရီက တီမိုသီအမေကို လေးလေးစားစားရှိတယ် မဟုတ်လား။

တီမိုသီဟာ အောက်ကို ချက်ချင်း ဆင်းမသွားသေးဘဲ 'ည တုန်းက ဘရောင်နီလေး တကယ်ပဲ ရောက်ခဲ့သလား၊ အိပ်မက် မက်တာလား' လို့ တွေးနေမိတယ်။

‘အင်း-အိပ်မက်မက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ပြီးတော့ နတ်ငယ်လေးရဲ့ စကားထဲမှာ ‘လူးပါဝတယ်’ ဆိုတဲ့စကား ပါလာတာကို သတိရမိလိုက်ပါကောလားကွယ်။ ခု သူ့ကြောင့်များ ပါးတွေ ဝဖောင်းနေရတာလား။

‘သူသာ ဒီည ပြန်ရောက်လာလို့ရှိရင် ‘ငါ့ကို နဂိုအတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ’ လို့ တောင်းပန်ကြည့်မယ်။ ရောဂါကြောင့် ပါးတွေ ဖောင်းဝနေတာလို့ ထင်ပြီး လူတွေ ငါ့အနားကပ်မလာခဲ့ကြတဲ့ ဘဝနှင့် ဆက်မနေချင်တော့ဘူး’

တီမိုသီက အဲသလိုတောင့်တပေမယ့်လည်း နတ်သူငယ် လေး ဘရောင်နီဟာ ထပ်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။

နောက်နေ့မှာ ပါးတွေက ဖောင်းမြဲ ဖောင်းနေလေတော့ ဆေးခါးတွေသောက်ပြီး ဆေးစပ်ထားတဲ့ရေတွေ ချိုးမြဲချိုးရတယ်။

ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေကလည်း များနေတယ်။ ဒီအခါ ကျတော့မှပဲ သူဟာ ‘အားလုံးအပေါ်မှာ နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း ပြောဆို ဆက်ဆံမိတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ခုလို ပါးတွေ ရောင်အန်းခဲ့ရတာ’ လို့ ဆင်ခြင် မိတော့တယ်။

‘နှုတ်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးထားပြီး စကားတွေကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုခဲ့ရင်တော့ ပါးတွေ အရောင်ကျနိုင်မှာပဲ’ လို့ပါ သူ တွေးမိတယ်။

ဒီလိုနှင့် နောက်ပိုင်းမှာ တီမိုသီဟာ အားလုံးကို ထော်လော် ကန့်လန့်မလုပ်တော့ဘူး။ ဘယ်သူကမေးမေး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဖြန့်ဖြဖြဖို့ ဖြုပြင်လာခဲ့တယ်ပေါ့ကွယ်။ သူများတွေကို နောင်ယုက်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ ရှောင်ရှားခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာတင် ဘောလုံးလို၊ ပူဖောင်းလို ဖောင်းဖောင်းကြီး ရှိနေတဲ့ ပါး ၂ ဖက်စလုံးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပိန်ကျလာတာကို သတိပြုမိတော့တယ်လေ။

နောက်ဆုံးမှာ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်တောင်မှ ပြုံးလာနိုင်ပါပြီ။

“ဟာ-ဒီရောဂါက အဆန်းတကြယ်ပဲနော်။ ဖြစ်ပုံဆန်းပြီး ပျောက်ပုံလည်း ဆန်းလွန်းတယ်။ ခုတော့ ကျောင်းပြန်တက်လို့ရပြီ ပေါ့”

တီမိုသီရဲ့အမေက ဆရာဝန်ရဲ့စကားကို ကြားရတာနှင့် “သူဟာ ဒီရောဂါကြောင့်လည်း ပြန်ပြီး ယဉ်ကျေးလာပုံ ရတယ်။ အခုဆိုရင် အရင်ကလို လုံးဝ နှုတ်မကြမ်းတော့ဘူးလေ” လို့ ဆိုလိုက်တာပေါ့ကွယ်။

ဆရာဝန်က ရယ်ပြီး “အရင်လို လူပါးမဝတော့ဘူး ဆိုပါ တော့။ နောက်လည်း မဝတော့ဖို့ ဆက်မျှော်လင့်ရတော့မှာပဲ” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ဒါဟာ သင်ခန်းစာတစ်မျိုးပါပဲ။ လောကမှာ ကိုယ်က လူပါးဝရင် ပါးတွေပါ ဝလာတတ် တယ်ဆိုတာ သင်ခန်းစာ ယူတတ်ရင်ပေါ့နော်။